

One Nation Built on the Strength of Immigrants

One Nation Commission Report

ONE NATION
COMMISSION

របកគំហើញ និង សេចក្តីសង្ខេបរួម

- ១។ ទិន្នន័យដែលទទួលបានពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវជាច្រើន និងការផ្តល់យោបល់ប្រមាណ ២៥០,០០០ មតិ និងរឿងរ៉ាវជាច្រើនករណី ត្រូវបានរាយការណ៍ទៅភ្នាក់ងារចុះបញ្ជី ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការពង្រីក និងការកែសម្រួលទៅនឹងច្បាប់ស្តីពីការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ ដែលដាក់កម្រិតយ៉ាងខ្លាំងលើជនអន្តោប្រវេសន៍ **ដើម្បីផ្តល់ជាកស្ថកាត និងអំណះអំណាង** ដែលមិនមានហេតុអ្វីអាមេរិក គឺជាប្រទេសមួយអភិវឌ្ឍន៍ដោយមានការចូលរួមយ៉ាងសំខាន់ពីជនអន្តោប្រវេសន៍។
- ២។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ធ្វើឱ្យកម្លាំងពលកម្មរបស់សហរដ្ឋអាមេរិកអាចបើកបរ កំណើនសេដ្ឋកិច្ច ចូលរួមការបង្កើន បង្កើតជាសង្គមមួយដែលរីកចម្រើន បង្កើតភាពសម្បូរបែបនៃវប្បធម៌ ការជំរុញនូវវត្ថុធាតុ និងភាពច្នៃប្រឌិត ពង្រឹងចំណង និងការគាំទ្រពីគ្រួសារ និងការធ្វើឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិកកាន់តែរឹងមាំ។
- ៣។ ទិន្នន័យ និងការសិក្សាផ្តោតលើសម្លេង និងឥទ្ធិពលរបស់**ជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិក និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក (APIs)** **ផ្តល់ឱ្យនូវកស្ថកាតច្បាស់លាស់**នៃជនជាតិមិនមែនអាមេរិក និងដល់ប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងនៃសេចក្តីស្នើច្បាប់ស្តីពីថ្លៃសេវាសាធារណៈក្នុងបរិបទឆ្នាំ ២០១៩ នៃការប្រឆាំងនឹងជនភៀសខ្លួន។
- ៤។ អង្គហេតុជាច្រើន និងរឿងរ៉ាវរបស់មនុស្សបំបាត់ចោលនូវការកាន់ប្រឡំ និងបាត់ទុកខុសទៅលើជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិក និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក (APIs)។ ដូចជាទស្សនៈទូទៅដែលថាជនអន្តោប្រវេសន៍គឺជាការកំរាមកំហែងដល់កម្មករអាមេរិក ជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងនេះបានបំពេញបន្ថែមនូវកម្លាំងពលកម្មសហរដ្ឋអាមេរិកដែលពិតជាបានរួមចំណែកយ៉ាងខ្លាំងដល់ កំណើនសេដ្ឋកិច្ច។
- ៥។ សហគមន៍ជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិក និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក មានចំនួនជនអន្តោប្រវេសន៍ច្រើនជាងជនជាតិភាគតិច ឬក្រុមជនជាតិដទៃទៀត ហើយបានបង្ហាញនូវការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដែលរាយការណ៍របស់គណៈកម្មាធិការប្រជាជាតិកែមួយ នឹងត្រូវជួញដូរយ៉ាងទូលំទូលាយ និងបកប្រែជាភាសាអាស៊ីបំប៉ន ៩ ភាសា និងការបង្កើតជាខ្សែភាពយន្តមួយ។
- ៦។ ការសិក្សារបស់អ្នកបោះឆ្នោតបានបង្ហាញថា ជនអន្តោប្រវេសន៍ ដូចជា ជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិក និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក មាន **អំណាចក្នុងការផ្លាស់ប្តូរការបោះឆ្នោតបាន ផ្លាស់ប្តូរមតិសាធារណៈបាន** និងធ្វើឱ្យករណីនេះកាន់តែដ្ឋករលើជនអន្តោប្រវេសន៍ ដើម្បីជាឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្ត។
- ៧។ ការសិក្សាអំពីការរីកចម្រើនសុខភាព និងអត្ថប្រយោជន៍នានា បានបង្ហាញពី**ការចូលរួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់របស់ ជនអន្តោប្រវេសន៍ចំពោះ**ការធានារ៉ាប់រងសុខភាព និងការកំណត់ធានារ៉ាប់រង។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ទទួលបាននូវអត្ថប្រយោជន៍ **សាធារណៈតិចជាង**ជនជាតិដែលកើតនៅសហរដ្ឋអាមេរិក គឺមានសារៈសំខាន់ចំពោះប្រព័ន្ធពេទ្យ និងគម្រោងហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធសាធារណៈ និងពិតជាសំខាន់សម្រាប់សុខភាពសាធារណៈ សុវត្ថិភាព និងសុខុមាលភាពសង្គម ។
- ៨។ ចលនាមួយដែលកំពុងកើនឡើង។ ចាប់ពីមន្ត្រីដែលជាប់ឆ្នោត និងភ្នាក់ងារមិនស្វែងរកប្រាក់ចំណេញ រហូតដល់ បុគ្គលដែលគ្មានការរឹតត្បិតក្នុងការរំលែករឿងពិតក្នុងភាពជាជនសប្បុរសធម៌ គឺកំពុងត្រៀមខ្លួនប្រយុទ្ធប្រឆាំងក្នុងតុលាការ នៅតាមសាលប្រជុំសភា តាមដងផ្លូវ និងផ្តល់ក្តីសង្ឃឹម **ការលើកទឹកចិត្ត និងការពិតដែលបង្ហាញថាជនអន្តោប្រវេសន៍ធ្វើឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិកកាន់តែរឹងមាំ** ។
- ៩។ តាមការសង្កេតឃើញ និងដំណើររបស់គណៈកម្មាធិការប្រជាជាតិកែមួយ ទីប្រឹក្សា និងមណ្ឌលបោះឆ្នោតរបស់ប្រជាជាតិកែមួយ **រាយការណ៍នេះគឺជារៀបរយនៃការដើម្បីជូនដំណឹងដល់អ្នកបង្កើតគោលនយោបាយ អ្នកសារព័ត៌មាន បេក្ខជន និង ថ្នាក់ដឹកនាំដែលមានការយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយនឹងការកើនឡើងនូវសារៈសំខាន់ចុងក្រោយ និងលទ្ធផលបច្ចុប្បន្នអំពីការរួម ចំណែកសំខាន់ៗមិនចេះរឹងស្ងួតដែលជនអន្តោប្រវេសន៍រាប់លាននាក់និងសាច់ញាតិរបស់ពួកគេសហការក្នុងការពង្រឹងសង្គម អាមេរិក។**

អនុសាសន៍

បន្ទាន់:

- លើកស្ទួយបទដ្ឋានដែលមានអាយុកាល ១៥០ ឆ្នាំជាយូរមកហើយដោយបានបញ្ជាក់ច្បាស់នៅឆ្នាំ ១៩៩៩ និងបានចេញជាច្បាប់ដោយសភា ដែលបានបដិសេធការដាក់បញ្ចូលក្នុងច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈនៃកម្មវិធី^១ ប័ណ្ណអាហារ ឬការគាំទ្រលំនៅដ្ឋាន។ **គណៈកម្មាធិការប្រជាជាតិកែមួយណែនាំថា ច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈមិនត្រូវអនុវត្តចំពោះអត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈឡើយ លើកលែងតែអត្ថប្រយោជន៍ជាសាច់ប្រាក់ និងសេវាថែទាំរយៈពេលវែង។**

រយៈពេលខ្លី:

- គាំទ្របណ្តឹង និងអធិបញ្ជានៅតុលាការសហព័ន្ធ តុលាការរដ្ឋ និងតុលាការមណ្ឌលដោយមានគោលបំណងរារាំងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈ។
- គាំទ្រនីតិកម្មរបស់រដ្ឋសភា និងព្រឹទ្ធសភាដើម្បីការពារថវិកាសហព័ន្ធសម្រាប់ការអនុវត្តគោលនយោបាយស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈ។
- គាំទ្រដំណោះស្រាយរបស់រដ្ឋដែលអំពាវនាវឱ្យរារាំងការអនុវត្តច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈដែលបានពង្រីកខ្លឹមសារថ្មីៗនេះ។
- គាំទ្រដំណោះស្រាយរបស់ខោនធី និងមូលដ្ឋានផ្សេងទៀត និងភាសាដែលច្រើនទោសចំពោះច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈដែលបានពង្រីកខ្លឹមសារថ្មីៗនេះ។

រយៈពេលវែង

- លើកកម្ពស់ការយល់ដឹងអំពីការពិត ប្រវត្តិសាស្ត្រ និងមនុស្សជាតិនៃជនអន្តោប្រវេសន៍នៅសហរដ្ឋអាមេរិក រួមទាំងការទទួលស្គាល់ថាជនអន្តោប្រវេសន៍អាចមកកាន់រដ្ឋទាំងនេះដោយមានធនធានកិច្ចក្នុង ប៉ុន្តែយូរទៅពួកគេចូលរួមចំណែក និងផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់សេដ្ឋកិច្ច សុខុមាលភាពរបស់ប្រទេស និងសង្គមទាំងមូល។ គណៈកម្មាធិការប្រជាជាតិកែមួយណែនាំថា គោលនយោបាយ និងច្បាប់ជាតិ រដ្ឋ និងមូលដ្ឋានរបស់យើងឱ្យស្របស្ថាប័ន និងការពារជនអន្តោប្រវេសន៍។
- លើកទឹកចិត្តឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរដោយជោគជ័យទៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ដោយគាំទ្រភាសាដើមរបស់ពួកគេនៅពេលពួកគេចេះភាសាអង់គ្លេសច្បាស់ និងធានានូវសិទ្ធិក្នុងការកាន់សាសនានិងវប្បធម៌របស់ពួកគេ។
- គាំទ្រដល់ការថែទាំសុខភាពសម្រាប់ប្រជាជនទាំងអស់ ដោយផ្តល់នូវការពិត និងទិន្នន័យដែលបង្ហាញថា សេដ្ឋកិច្ច និងសង្គមរីកចម្រើននៅពេលសមាជិកទាំងអស់អាចចូលរួមក្នុងបណ្តាញសុវត្ថិភាពនៃសេវាកម្មចម្បង និងឱកាសជាមូលដ្ឋាន។
- ផ្តល់នូវសន្តិសុខស្បៀង និងអាហារូបត្ថម្ភសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារ និងកុមារដោយប្រជាសហគមន៍រីកចម្រើន រៀនសូត្រ និងទទួលបានជោគជ័យនៅពេលមានអាហារូបត្ថម្ភគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍខ្លួនក្បាល សមិទ្ធផលសិក្សា និងជោគជ័យក្នុងអាជីពការងារ។
- គាំទ្រសិទ្ធិ និងជំនួយសម្រាប់ផ្តល់ទីជម្រក និងលំនៅដ្ឋាន ដោយក្រុមគ្រួសារ និងកុមារដែលត្រូវបានផ្តល់ទីលំនៅមានសុវត្ថិភាព និងមានសុខភាព អាចទទួលបានជោគជ័យ។
- បង្កើតច្បាប់ និងគោលនយោបាយអន្តោប្រវេសន៍ឱ្យបានត្រឹមត្រូវដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីសារៈសំខាន់នៃជនអន្តោប្រវេសន៍ ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងតម្រូវការកម្លាំងពលកម្មរបស់អាមេរិកនាពេលអនាគត និងដើម្បីធានាឱ្យបាននូវសុខភាពរបស់ប្រជាជាតិយើង។

ភាពខុសគ្នានៃ AAPI

សេចក្តីពិតអំពីកំណើនប្រជាជនអន្តោប្រវេសន៍លឿនបំផុតរបស់អាមេរិក

ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក (AAPIs) គឺជាជនជាតិអាមេរិកមិនមែនស្បែកស ដែលមានការកើនឡើងលឿនបំផុត ហើយក៏ទំនងជាជនចំណាកស្រុកជំនាន់ទី១ ច្រើនជាងគេ បើធៀបក្រុមជំនាន់ទី១។ ប៉ុន្តែ ព័ត៌មានមិនពិត ការសន្មត់ខុសគ្នា និងការខ្វះ ការយកចិត្តទុកដាក់ គឺនៅតែអាចជាឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានលើការយល់ឃើញរបស់សាធារណៈជន ក៏ដូចជាអ្នកធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្ត និង ថ្នាក់ដឹកនាំប្រកបដោយការពិចារណាខ្ពស់។ ជាទូទៅ ការយល់ច្រឡំថាជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិកាំងទាំងអស់ជា “ក្រុមជនជាតិភាគតិចគំរូ,” ឬ ជាជនឈ្មោះពានគួរឱ្យសង្ស័យ ដែលជាជនអន្តោប្រវេសន៍ គិតតែពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលដែលពួកគេមកប្រទេសនេះ។

ដូចទៅវិញ ជនអន្តោប្រវេសន៍មកពីអាស៊ីនិងប៉ាស៊ីហ្វិក បានរួមចំណែកក្នុងការកសាងផ្លូវដែកក្នុងកាត់ ទ្វីបអាមេរិក និងធ្វើចម្ការដីធំៗនៅរដ្ឋហាវ៉ៃ ក៏ដូចជានៅតាមកសិដ្ឋានកសិ-ពាណិជ្ជកម្មដែលរីកដុះដាល និងឧស្សាហកម្មត្រីកំប៉ុង នៅច្រើនសមុទ្រអាមេរិកភាគខាងលិច។ ទោះយ៉ាងណា ការរួមចំណែកទាំង នេះកន្លងមក ពុំត្រូវបានគេមិនអើពើជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងមានការទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការតាមរយៈ ច្បាប់មួយចំនួនតែប៉ុណ្ណោះ ដែលនៅតែពុំមានការចងចាំក្នុងអនុស្សាវរីយ៍រួមរបស់ប្រទេស។ បច្ចុប្បន្ននេះ ការរួមចំណែករបស់ AAPIs គឺពិតជាមានច្រើនដែលគួរគិត ពិចារណា។

សព្វថ្ងៃនេះ មន្ត្រីជាន់ខ្ពស់អាមេរិកមួយចំនួនបានយល់ឃើញថា ជនអន្តោប្រវេសន៍ រួមទាំង AAPIs គឺបានទាញយកនូវធនធានរបស់ជាតិយ៉ាង ខ្លាំង ដែលបានគិតថាជនអន្តោប្រវេសន៍ ពិសេស ជនអន្តោប្រវេសន៍មិនមែនអឺរ៉ុបជាបន្ទុកសាធារណៈ។ ប៉ុន្តែ បើយោងតាមទិន្នន័យដែល អាចទុកចិត្ត បានស្តីពីជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក បានបង្ហាញពីភាពមិនត្រឹមត្រូវនៃការ សន្មត់បែបនេះ ដោយ បញ្ជាក់ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក បានរួមចំណែក យ៉ាងខ្លាំងដល់កំណើនធនធាន និងសុខុមាលភាពរបស់ សហរដ្ឋអាមេរិក

ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ីនិងប៉ាស៊ីហ្វិក AAPI គឺជាចំនួនប្រជាជនដែលមានទំហំធំ និងកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។

- ភាពចម្រុះនៃ AAPI មិនមែនជនជាតិស្បែកស បច្ចុប្បន្នមានចំនួនប្រមាណ ៧ ភាគរយនៃចំនួនប្រជាជន អាមេរិកសរុប ហើយត្រូវបានគេរំពឹងថា នឹងកើនឡើងបីដងនៅឆ្នាំ ២០៦៥ ដែលស្មើនឹងចំនួនប្រជាជនប្រមាណជាង ២៤ លាននាក់ មកពី ២៤ ប្រទេស ៥០ ជាតិសាសន៍ ជាង១០០ ភាសា និងប្រមាណជាង ១២ សាសនា។ សព្វថ្ងៃនេះចំនួន AAPI បានកើតច្រើនជាងពាក់កណ្តាល នៅឯប្រទេសផ្សេងៗទៀត [1]
- ដោយជនអន្តោប្រវេសន៍មកពីអាស៊ីមានចំនួនមួយភាគបួននៃជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងអស់ដែលបាន មកដល់សហរដ្ឋអាមេរិក ចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៦៥។[2]

ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក គឺជាកម្លាំងដែលមិនអាចខ្វះបាន នៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ច និងសង្គមសហរដ្ឋអាមេរិក ក្នុងនាមជាអ្នកប្រើប្រាស់ កម្មករ ម្ចាស់អាជីវកម្ម សម្បត្តិបញ្ញា និងអ្នកចូលរួមក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ

- ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិកជាម្ចាស់ប្រទេសមួយដែរ ក្នុងនាមជាអ្នក ប្រើប្រាស់ ដោយរួមបញ្ចូលគ្នានៃយុគភាពអំណាចទិញស្មើនឹង 455,6 ពាន់លានដុល្លារអាមេរិក ក្នុងឆ្នាំ ២០១៥ ទោះបីដូចជាក្រុមប្រជាសាស្ត្រដទៃទៀតក៏ដោយ ពួកគេមានភាពខុសគ្នានៃកម្រិតប្រាក់ចំណូល ការទទួលបានការអប់រំ វិជ្ជាជីវៈ និងការងារ។ [3]
- អំណាចនៃការទិញដ៏មានសក្តានុពលរបស់ពួកគេ គឺពឹងផ្អែកលើប្រាក់ចំណូលមធ្យមរបស់គ្រួសារ ជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលសមាជិកគ្រួសារជាច្រើនរកបានប្រមាណ 75,000 ដុល្លារអាមេរិក ក្នុងឆ្នាំ ២០១៥ ច្រើនជាងចំនួនគ្រួសារអាមេរិកទូទៅដែលមានត្រឹមតែ 55,300 ដុល្លារអាមេរិក។ [4]
- ប៉ុន្តែមេលើនេះ អាជីវកម្មចំនួន ៥៥៥,២៦២ កន្លែង ដែលគ្រប់គ្រងដោយ AAPIs ក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ បានបង្កើនប្រាក់ចំណូលសរុបចំនួន ៦៩១ ពាន់លានដុល្លារអាមេរិក ខ្ពស់ជាងក្រុមជនជាតិភាគតិចដទៃទៀត និងបានផ្តល់ការងារដល់កម្មករ អាមេរិកជាង 4,4 លាននាក់ ក៏ច្រើនជាងក្រុមជនជាតិភាគតិចដទៃទៀតផងដែរ។ [5]
- ក្រុមគ្រួសារ AAPIs គឺជាប្រភពនៃទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈដ៏សំខាន់ដែលបានចូលរួមចំណែកចំនួន ១៨៤ ពាន់លានដុល្លារអាមេរិក សម្រាប់តែពន្ធដារប៉ុណ្ណោះ ដល់រដ្ឋាភិបាលក្នុងឆ្នាំ ២០១២។ [6]

AAPIs សព្វថ្ងៃមានកម្រិតការអប់រំខ្ពស់ ដែលជួយលើកកម្ពស់តម្លៃរបស់ពួកគេដែលជាផ្នែកមួយនៃកម្លាំងពលកម្មអាមេរិក

- ក្នុងឆ្នាំ ២០១៥ ប្រមាណជាង ៦០ ភាគរយនៃ AAPIs ដែលទើបបានមកដល់សហរដ្ឋអាមេរិក មានអាយុ ២៥ ឆ្នាំឡើងទៅ គឺមានសញ្ញាបត្របរិញ្ញាបត្រយ៉ាងតិច ដែលចំនួនច្រើនជាងពីរដងបើប្រៀបធៀបទៅនឹងជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះ ប៉ាស៊ីហ្វិក ដែលបានកើតក្នុងប្រទេសអាមេរិកផ្ទាល់។ ក្នុងចំណោមប្រជាជនអាស៊ីដែលមាន អាយុដូចគ្នានៅឆ្នាំ២០១៧ ប្រមាណ៨៨ ភាគរយ យ៉ាងហោចណាស់មានសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សា ឬសញ្ញា បត្រសមមូល។ [8]
- ស្ត្រីអាស៊ីដែលធ្វើការ គឺមានចំនួនច្រើនជាងគេក្នុងការងារផ្នែកគ្រប់គ្រង វិជ្ជាជីវៈ និងមុខរបរដែលពាក់ព័ន្ធ ប្រមាណ ៥០ ភាគរយនៃស្ត្រីអាស៊ី បើប្រៀបធៀបទៅនឹងស្ត្រីស្បែកសមានត្រឹមតែ ៤៥ ភាគរយ។ ហើយប្រមាណ ២០ ភាគរយនៃបុរសអាស៊ីដែលមានការងារផ្នែកវិជ្ជាជីវៈ ធ្វើនៅក្នុងសេវាកម្ម និងអាជីវកម្ម គឺមានចំនួនច្រើនជាងជនជាតិស្បែកស (១៣ ភាគរយ)។ [9]

AAPIs ជំរុញការនាំមុខប្រកួតប្រជែងថ្នាក់ជាតិ ផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ និងបច្ចេកវិទ្យារបស់សហរដ្ឋអាមេរិកនៅក្នុងសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោក

- ជនអន្តោប្រវេសន៍ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក មានចំនួនច្រើនជាងពីរដង ដែលមានការងារនៅក្នុងវិស័យវិទ្យាសាស្ត្របច្ចេកវិទ្យា វិស្វកម្ម និងគណិតវិទ្យាច្រើនជាងបុគ្គលិកអាមេរិកជាទូទៅ។

- នៅចន្លោះឆ្នាំ ២០០៣ និងឆ្នាំ ២០១២ មានអ្នកជំនាញអាស៊ីថ្មីប្រមាណចំនួន 680,000 នាក់ ក្នុងវិជ្ជាជីវៈផ្នែក វិទ្យាសាស្ត្រ បច្ចេកវិទ្យា វិស្វកម្ម គណិតវិទ្យា និងមុខរបរដែលពាក់ព័ន្ធ។ ក្នុងឆ្នាំ ២០១១ មានតែ ៦២ ភាគរយ (66,137) នៃទិដ្ឋាការប្រភេទ H-1B ដំបូង បានផ្តល់ជូនបុគ្គលិកបច្ចេកវិទ្យាមកពីប្រទេស ឥណ្ឌា និងចិន។ [10]

ក្នុងរដ្ឋមួយចំនួន
សន្លឹកឆ្នោតរបស់ជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិកាំង
គឺគ្រប់គ្រាន់អាចជួយឱ្យទទួលបានជ័យជម្នះ
ក្នុងការបោះឆ្នោត

លោកស្រី អារចរ រេន តំណាងរាស្ត្រនៃរដ្ឋ ណឺវ៉ាដក និងជាអនុប្រធានគណៈកម្មាធិការជាតិប្រជាធិបតេយ្យ (ឧណដ) បានប្រាប់សារព័ត៌មាន ណាដ កាលពីថ្ងៃទី ២៦ ខែមីនា ឆ្នាំ២០១៤។ លោកស្រីបានបន្ថែមថា លោកស្រីជឿជាក់ថាជនជាតិអាមេរិក ដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក (ពាក់ស) នៅរដ្ឋ "សៀនសិឡ" ឈរសៀត្យ ទុរខាស្យ ជាលិច្យរិនា និង ណវ៉ាដា គឺអាចជាកត្តាសម្រេចពីលទ្ធផលក្នុងការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសប្រធានាធិបតីនាឆ្នាំក្រោយៗទៀត។

ដោយសារតែភាពជោគជ័យនៃអត្រាប្រជាជនរបស់អាមេរិក ការថែទាំសុខភាពនៅឆ្នាំ ២០១៤ បានក្លាយជាវិស័យការងារដែលមានបុគ្គលិកច្រើនជាងវិស័យផលិតកម្ម និងលក់រាយ ដែលជាវិស័យការងារធំជាងគេនៅអាមេរិក។ AAPIs បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការផ្តល់សេវាថែទាំសុខភាព ដែលកំពុងតែខ្វះកម្លាំងពលកម្មជាបណ្តើរៗ។ [11]

- AAPIs មានចំនួនច្រើនជាងពីរដងធៀបនឹងជនជាតិអាមេរិកដែលមានការអប់រំនៅកម្រិតមហា វិទ្យាល័យ ដើម្បីធ្វើការជាអ្នកជំនាញផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ។ [12]
- ទិន្នន័យជំរឿនរបស់អាមេរិកលើវិជ្ជាជីវៈថែទាំសុខភាពចំនួន ១៦៤,០០០ នាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ បាន បង្ហាញថា ជាទូទៅស្ត្រីតែ ១៧ ភាគរយជាជនជាតិបរទេស ហើយដែលទីបំផុតអាស៊ីបានបញ្ជូនអ្នកជំនាញ ថែទាំសុខភាពភាគច្រើនទៅសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលមានចំនួនប្រមាណ ៦ ភាគរយនៃកម្លាំងពលកម្មសរុប។ [13]
- រហូតមកដល់ពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ ១៩៨០ គឺលានុបដ្ឋាធិការជនជាតិហ្វីលីពីន មានចំនួនប្រមាណ ៧៥ ភាគរយនៃ គឺលានុបដ្ឋាធិការបរទេសទាំងអស់ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក។ គឺលានុបដ្ឋាធិការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ពីប្រទេសហ្វីលីពីន នៅតែកំពុងនាំមុខ ការហូរចូលគឺលានុបដ្ឋាធិការពីបរទេស។ [14]

ឧស្សាហកម្មផ្តល់ការថែទាំ ក៏កំពុងកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងដោយសារតែប្រជាជនអាមេរិកដែលមានវ័យចំណាស់កើនឡើង, AAPIs

បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងវិស័យនេះ

- ជំនួយការថែទាំផ្ទាល់ខ្លួន AAPI, ជំនួយសុខភាពតាមផ្ទះ និងជំនួយការភិលាទុបដ្ឋាយិកាដែលជួយមនុស្សចាស់ និងជនពិការ នៅក្នុងផ្ទះមានចំនួន ៨ ភាគរយ (160,000) នៃអ្នកផ្តល់សេវាថែទាំតាមផ្ទះច្រើនជាង ២ លាននាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០១៦។ [15]

AAPIs កំពុងក្លាយជាកត្តាគួរឱ្យកត់សម្គាល់នៅក្នុងការបោះឆ្នោតសហរដ្ឋអាមេរិក ដោយមានការចូលរួមខ្ពស់ពីប្រជាពលរដ្ឋស៊ីវិល។

- ក្នុងចំណោមជនអន្តោប្រវេសន៍អាស៊ី ៥៨ ភាគរយបានក្លាយជាពលរដ្ឋអាមេរិកស្របច្បាប់ ទោះបីជាអត្រាសញ្ញាតិខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍ក៏ដោយ។ [16]
- នៅចន្លោះឆ្នាំ ២០០០ និង ២០០៨ ចំនួនអ្នកមានសិទ្ធិបោះឆ្នោតអាស៊ី-អាមេរិក បានកើនឡើងជិត ៥០ ភាគរយ [17] ហើយបានប៉ាន់ស្មានថាមានចំនួនសរុបប្រមាណ 13,7 លាននាក់នៅឆ្នាំ ២០២០។ [18]
- ចំនួនអ្នកបោះឆ្នោត AAPI ដែលបានចុះឈ្មោះក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ បានកើនឡើងពីប្រមាណ 2,4 លាននាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០០០ ដល់ 5,8 លាននាក់។ ៣៨ ភាគរយមិនបានកំណត់អត្តសញ្ញាណជាមួយ ភាគីណាមួយឡើយ។ [19]
- AAPIs ជាច្រើនទៀតបាននឹងកំពុងបំពេញការងារក្នុងសកម្មភាព ៨ នាក់ ក្នុងឆ្នាំ ២០០៨ ១០នាក់ ក្នុងឆ្នាំ ២០១០ ៣០នាក់ក្នុងឆ្នាំ ២០១២ ដល់ ៣៩ នាក់ ក្នុងឆ្នាំ ២០១៤ ៤០នាក់ ក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ និងរហូតដល់ ដល់ប្រមាណ ៨០ ក្នុងឆ្នាំ២០១៨។ [20]
- បច្ចុប្បន្ននេះ មន្ត្រីជាប់ឆ្នោតដែលជា AAPI មានប្រមាណ ៦០០ នាក់ នៅគ្រប់លំដាប់រដ្ឋាភិបាល។ [21]

អ្នកបោះឆ្នោត AAPI គឺជាកត្តាសំរេចចិត្តកាន់តែច្រើនឡើង។ នៅក្នុងមណ្ឌលបោះឆ្នោត ជាច្រើនរាប់បញ្ចូលទាំងរដ្ឋដែលនៅច្ងាយផងដែរ។

- ប្រហែលមួយក្នុងមណ្ឌលបោះឆ្នោតចំនួន ៤ មានសមាជិកសកម្ម AAPI ច្រើនជាង ៥ ភាគរយហើយ AAPIs លើសពី ៥ ភាគរយនៃចំនួនប្រជាជននៅក្នុងទីក្រុង និងក្រុងជិតចំនួន ៦០០ កន្លែង។ [22]
- អ្នកបោះឆ្នោត AAPIs ដែលមានសិទ្ធិមានចំនួនច្រើនជាង ៥ ភាគរយនៃអ្នកបោះឆ្នោតនៅក្នុងរដ្ឋចំនួន ៧ រួមមាន៖ Hawaii, California, Nevada, Washington, New Jersey, New York, and Alaska.[23] Nevada, Arizona, and North Carolina... ជារដ្ឋចំនួន ៣ ដែលមានអត្រាប្រជាជន AAPI កើនឡើងលឿនបំផុតនោះគឺ “រដ្ឋមានការផ្លាស់ប្តូរ”។ [24]
- នៅពាក់កណ្តាលឆ្នាំ ២០១៨ ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក មានសក្តានុពល ក្នុងការប្រកួតប្រជែងនៅតាមមណ្ឌលសកាចំនួន ២៧ នៅទូទាំង១១រដ្ឋនិងមានការផ្លាស់ប្តូរ។ [25]

តាមរយៈក្រសែភ្នែករបស់កុមារ
អត្ថបទរបាយការណ៍របស់គណៈកម្មការជាតិមួយ និងពន្ធដោយ Helen Zia

អនុស្សាវរីយ៍កុមារភាពដំបូងបង្អស់របស់ខ្ញុំបានកើតឡើងនៅពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ឆ្នាំ 1950 នៅពេលដែលខ្ញុំមានអាយុជិតបីឆ្នាំ។ ខ្ញុំនៅឯសួនឧទ្យាន Roosevelt Park ដែលជាសួនឧទ្យានមួយក្នុងចំណោមសួនឧទ្យានធំបំផុតនៅក្នុងទីក្រុង New Jersey ។ ខ្ញុំស្លៀកពាក់រូបវាលចងប៉ុង ហើយខ្ញុំមិនចូលចិត្តអារម្មណ៍ពាក់គីង និងរញ្ជើរព្រៃទេ។ បងប្រុសរបស់ខ្ញុំដែលមានអាយុជិតប្រាំឆ្នាំមានអារម្មណ៍ដ៏ស្អាតពីលើអាវខ្លីបីយប់របស់គាត់ ហើយប្អូនប្រុសអាយុពីរឆ្នាំរបស់ខ្ញុំក៏បានចូលរួមជាមួយយើងដែរ។ យើងក្មេងៗលេងយ៉ាងសប្បាយនៅក្នុងសួនឧទ្យាន។ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំដែលជាជនអន្តោប្រវេសន៍បានដើរចេញពីពួកយើងក្លាមៗ ដើម្បីដើរចូលទៅក្នុងអគារថ្មដ៏ធំមួយនៅលើភ្នំ។ ខ្ញុំរៀនចុះតាមទូលដុះស្មៅ និងសើចតាមផ្លូវ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានរត់ឡើងលើភ្នំ ដើម្បីធ្វើដូចនេះម្តងទៀត ដោយគ្មាននរណាម្នាក់ឃាត់ខ្ញុំមិនឲ្យលេងស្មៅធ្វើឲ្យប្រឡាក់រូបនោះឡើយ។ មិនយូរប៉ុន្មានឪពុកខ្ញុំបានមកនាំយកយើងចូលអគារក្នុងរូងភ្នំ។ ក្លិននៃការជូកអាស់កុល ថ្នាំសម្អាតមេរោគ និងក្លិនឆ្នួលខ្លាំងផ្សេងទៀតបានជ្រាបចូលតាមរបៀងងងឹតដ៏ត្រជាក់។ ស្បែកដើងម៉ាកម៉ារីជេនរបស់ខ្ញុំបានលាន់សួរលើកម្រាលព្រំសក្តាតក្រាលរនាបដ៏រឹងដែលប៉ូលាក្លឹរលោងខ្លាំង។ នៅពេលយើងទៅដល់កន្លែងមួយខ្ញុំ គាត់កំពុងរង់ចាំយើងបន្ទាប់ពីគាត់បានពិនិត្យសុខភាពរួច។ ម៉ាស៊ីនថតកាំរស្មី X ដ៏ធំមួយឈរនៅក្បែរនោះ។ ម៉ាក់កំពាក់សម្លៀកបំពាក់ដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតផងដែរ។ ឪពុកខ្ញុំក៏អញ្ជើងដែរ។ វាជាកម្មវិធីពិសេសមួយក្នុងការទៅជួបវេជ្ជបណ្ឌិត។ ម្តាយរបស់ខ្ញុំត្រូវបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យថាមានជំងឺរបេង។ បន្ទាប់ពីភាពអត់ឃ្នាន និងការបង្កក់អាហារនៅក្នុងពេលសង្គ្រាមនៅប្រទេសចិនអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ភាពតានតឹងចិត្តនៃការក្លាយជាជនគ្មានផ្ទះសំបែង និងជនភៀសខ្លួនគ្មានឯកសាររស់នៅអាមេរិកក៏ដូចជាបានកើតកូនបីនាក់ក្នុងរយៈពេលតិចជាងបីឆ្នាំ ប្រព័ន្ធភាពស្តាំរបស់ម្តាយខ្ញុំចុះខ្សោយមិនអាចទប់ទល់នឹងមេរោគរបេងបានឡើយ។ មន្ទីរពេទ្យ Roosevelt ដែលមានទីតាំងស្ថិតនៅក្នុងសួនឧទ្យាននេះ គឺជាមន្ទីរពេទ្យរដ្ឋដ៏ធំដែលមានឯកទេសរបេង និងទទួលបន្ទុកបញ្ឈប់ការរីករាលដាលនៃជំងឺឆ្លងខ្លាំងនេះ។ ទោះបីជំងឺរបេងលែងជាជំងឺកាត់ទោសប្រហារជីវិតក៏ដោយក៏ម្តាយខ្ញុំនៅតែត្រូវបានដាក់ឱ្យនៅដាច់ឆ្ងាយពីគេ ដដែល។ រដ្ឋាភិបាលបានចេញប្រាក់ ពីព្រោះឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំគ្មានប័ណ្ណធានារ៉ាប់រងសុខភាព និងគ្មានមធ្យោបាយបង់ប្រាក់ទេ។ តាមទស្សនៈរបស់ខ្ញុំថ្ងៃនេះ ខ្ញុំចាត់ទុកយើងមានសំណាងហើយ៖ ទោះបីឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំមានស្ថានភាពអន្តោប្រវេសន៍យូរអង្វែង និងម្តាយរបស់ខ្ញុំមានជំងឺរបេងក៏ដោយ ក៏គ្រួសារខ្ញុំមានសិទ្ធិទទួលបានការព្យាបាលជំងឺធ្ងន់ធ្ងររបស់គាត់។ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំមិនចាំបាច់ប្រថុយគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពរបស់គាត់ និងមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលគាត់បានជួបប្រទះនោះទេ។ ចំណែកដទៃទៀតវេជ្ជសាស្ត្រផ្សេងវិញ ប៉ាន់ដឹងអ្វីទៅដាក់យើងជាកូនថាមិនត្រូវឈឺទេ ពីព្រោះគ្មានប្រាក់បង់ថ្លៃពេទ្យឡើយ។ ដោយមានប្រាក់តិចតួចសម្រាប់បង់ គាត់តែងតែដាស់តឿនថា "បើកូនត្រូវឡានបុកត្រូវប្រាក់ដូចឡានបុកនោះជាឡានម៉ាក Cadillac មិនមែនម៉ាក Volkswagen នោះឡើយ!" គាត់គិតថា ឱកាសច្រើនដែលម្ចាស់ឡានម៉ាក Cadillac អាចមានលទ្ធភាពបង់ថ្លៃពេទ្យ។ ខ្ញុំបានលួចសង្ស័យពីហេតុផលរបស់គាត់ ដោយដឹងថាឡានម៉ាក Cadillac រាងដូចរថគ្រោះបុកកិនយើងឲ្យសំប៉ែកដូចចេកចៀន។ ហេតុតែងសំណាងល្អ យើងមិនដែលជួបប្រទះរឿងនេះទេ។ ពេលនោះច្បាប់ស្តីពីបន្ទុកសេវាសាធារណៈបានចេញជាធរមានហើយ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅក្នុងពេលនៃការសាកសួរដំបូងហេតុរបស់ McCarthy រក "សត្រូវនៅខាងក្នុង" ក៏ដោយ ក៏ច្បាប់នេះមិនត្រូវបានអនុវត្តចំពោះក្រុមគ្រួសារជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលត្រូវការសេវាថែទាំសុខភាពជាមូលដ្ឋាន អាហារ ឬជំនួយផ្ទះសំបែងដែរ។ ឥឡូវសេតវិមាននេះកំពុងប្រើប្រាស់ច្បាប់បន្ទុកសេវាសាធារណៈជាព្រនងដែលបង្ខំឱ្យជនអន្តោប្រវេសន៍ស្រប ច្បាប់ជ្រើសរើសរវាងការការពារសុខភាព និងសុវត្ថិភាពគ្រួសារជាមួយនឹងអត្ថប្រយោជន៍ជាមូលដ្ឋានដែលពួកគេមានសិទ្ធិទទួលបាន ឬប៉ះពាល់ដល់ស្ថានភាពអន្តោប្រវេសន៍របស់ពួកគេ។ សព្វថ្ងៃនេះជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលមកទីនេះដោយស្របច្បាប់មានការភ័យខ្លាចក្នុងការទទួលបានសេវាថែទាំសុខភាពសម្រាប់កុមារ និងសមាជិកគ្រួសារដែលឈឺ។ ពួកគេនឹងមិនស្វែងរកជំនួយស្បៀងអាហារ ឬផ្ទះសំបែងទេ ពីព្រោះពួកគេខ្លាចថា

ច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈនេះនឹងធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ស្ថានភាពគ្រួសាររបស់ពួកគេក្នុងនាមជាជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ និងរក្សាការពារពួកគេពីការក្លាយជាអ្នករស់នៅអចិន្ត្រៃយ៍ ឬពលរដ្ឋអាមេរិក ឬក៏អាចបណ្តាលឱ្យមានការនិរទេស។

ជាការពិតពួកគេមានហេតុផលត្រឹមត្រូវដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ពីព្រោះរដ្ឋបាលបច្ចុប្បន្នបានបង្ហាញចេតនាច្បាស់លាស់ ដើម្បីកសាងជញ្ជាំងរូបវន្តនិងជញ្ជាំងការិយាធិបតេយ្យប្រឆាំងនឹងជនចំណាកស្រុកមកពី "បណ្តាប្រទេសទន់ខ្សោយ" នៃទ្វីបអាហ្វ្រិក អាស៊ី និងអាមេរិកឡាទីន។ បន្តកសេវាសាធារណៈ និងឧបសគ្គផ្សេងទៀតកំពុងត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនត្រឹមតែរារាំងជនអន្តោប្រវេសន៍មិនឱ្យចូលប្រទេសនោះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនមែនជាជនជាតិស្បែកស ឬអ្នកមានទ្រព្យស្តុកស្តម្ភ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញពីហេតុផលត្រឹមត្រូវនៃការបែកបាក់គ្រួសារផងដែរដូចជាដាក់គុកកុមារក៏ដូចជាមនុស្សពេញវ័យក្រោមលក្ខខណ្ឌដែលប្រឆាំងនឹងសិទ្ធិមនុស្សជាមូលដ្ឋាន និងបង្កឱ្យមានជំងឺនិងស្លាប់ និងការនិរទេសប្រជាជនដោយមិនគិតពីការរំលែកលំដាប់ដោយសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេ រួមទាំងកុមារដែលមានជំងឺដំណាក់កាលចុងក្រោយ

និងមនុស្សពេញវ័យដែលត្រូវបានយកមកចិញ្ចឹមដោយជនជាតិអាមេរិកចាប់តាំងពីនៅជាទារកមកពីប្រទេសដទៃ។ នៅថ្ងៃណាមួយប្រវត្តិសាស្ត្រនឹងកត់ត្រាទង្វើចំអកទាំងនេះថាជាឧក្រិដ្ឋកម្មប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិ។ នៅទសវត្សរ៍ឆ្នាំ 1950 ទិដ្ឋាការរបស់ឪពុកម្តាយខ្ញុំបានផុតកំណត់ ពីព្រោះពួកគេមិនអាចត្រលប់ទៅស្រុកចិនវិញបាន បន្ទាប់ពីបដិវត្តកម្មយន្តិក។ ពួកគេត្រូវបាននិរទេស ប៉ុន្តែមន្ត្រីអន្តោប្រវេសន៍សហរដ្ឋអាមេរិកបានសម្រេចថាវាពិតជាជ្រុលហួសហេតុខ្លាំងណាស់ក្នុងការបំបែកឪពុក ម្តាយពីកូនៗដែលកើតនៅស្រុកអាមេរិក សូម្បីតែនៅក្នុងឆ្នាំ McCarthy ដ៏លំបាកក៏ដោយ។ ក្រោយមកឪពុកម្តាយខ្ញុំបានក្លាយជាពលរដ្ឋអាមេរិក ចិញ្ចឹមកូនអាមេរិកចំនួនប្រាំមួយនាក់៖ ប្រាំនាក់បានធ្វើជាមន្ត្រីរាជការដែលជួយជំរុញលើកស្ទួយបរិស្ថាន ពាណិជ្ជកម្ម ធនាគារ ប្រាក់ចំណូល ផ្ទះសម្បែងសមរម្យ កិច្ចការអតីតយុទ្ធជនរបស់អាមេរិក

និងវិស័យជាច្រើនទៀត។ ក្រោយមកឪពុកម្តាយខ្ញុំបានក្លាយជាពលរដ្ឋអាមេរិក ចិញ្ចឹមកូនអាមេរិកចំនួនប្រាំមួយនាក់៖ ប្រាំនាក់បានធ្វើជាមន្ត្រីរាជការដែលជួយជំរុញលើកស្ទួយបរិស្ថាន ពាណិជ្ជកម្ម ធនាគារ ប្រាក់ចំណូល ផ្ទះសម្បែងសមរម្យ កិច្ចការអតីតយុទ្ធជនរបស់អាមេរិក និងវិស័យជាច្រើនទៀត។ បីនាក់មានកិត្តិយសបានបម្រើក្នុងជួរកងទ័ពជើងទឹក កងម៉ារីន និងកងទ័ពអាកាសសហរដ្ឋអាមេរិក។ បើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំត្រូវបានបែកបាក់ដោយការនិរទេស ឬបំផ្លាញដោយជំងឺដែលមិនបានព្យាបាលនោះ ការរួមចំណែកវិភាគទានទាំងនេះមិនអាចកើតឡើងឡើយ។ ខ្ញុំបានដឹងអំពីការជិតធ្វើនិរទេសឪពុកម្តាយខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំបានបញ្ចប់ការសរសេរសៀវភៅរបស់ខ្ញុំក្រោមចំណង ជើងថា *ទូកចុងក្រោយចេញពីសៀងហៃ (Last Boat out of Shanghai)*

ហើយខ្ញុំមានបំណងសរសេរព្រលឹងសរសេរនាការអន្តោប្រវេសន៍របស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលការវាយប្រហារប្រឆាំងនឹងជនអន្តោប្រវេសន៍បានកើតចេញពីទីក្រុងវ៉ាស៊ីនតោន រួមទាំងច្បាប់ស្តីពីបន្តកសេវាសាធារណៈ អ្នកនយោបាយមួយចំនួនថែមទាំងអំពាវនាវឱ្យដកសញ្ជាតិវិញពីជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ដែលបានប្រើប្រាស់អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះទៀតផង។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមព្រួយបារម្ភថា វិវរណៈ (ការលាតត្រដាង) នៅក្នុងសៀវភៅរបស់ខ្ញុំអាចធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ម្តាយអាយុ 87 ឆ្នាំរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានពិចារណាលុបកំនិតទាំងនោះចោល។

គួរឱ្យស្តាយណាស់ដែលម្តាយខ្ញុំបានចែកឋានមុនពេលសៀវភៅរបស់ខ្ញុំបានសរសេរចប់ហើយមិនបានលុបរឿងអន្តោប្រវេសន៍របស់គាត់ទេ។ ទោះបីខ្ញុំនឹកម្តាយខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ខ្ញុំរីករាយដែលគាត់មិនអាចមើលឃើញអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងចំពោះជនចំណាកស្រុកសព្វថ្ងៃនេះ។ គាត់នឹងរន្ធត់ចិត្តនឹងភាពសាហាវឃោរឃៅដែលបានធ្វើឡើងទៅលើជនចំណាកស្រុកជំនាន់ថ្មីដោយប្រទេសដែលបានយកគាត់មកចិញ្ចឹមក្រោមរូបភាពនៃបន្តកសេវាសាធារណៈ។ កុមារគ្រប់រូបគួរតែមានឱកាសបង្កើតអនុស្សាវរីយ៍រីករាយ មិនត្រូវលងដោយភាពឈឺចាប់ពេញមួយជីវិតនៃការបែកបាក់ ការបំបែក និងភាពមិនប្រាកដប្រជា ដោយសារតែទឹកនៃកំណើតរបស់ពួកគេ ពណ៌សម្បុរស្បែករបស់ពួកគេ សាសនាដែលពួកគេកាន់ ភាសាដែលពួកគេចេះច្បាស់បំផុត ភេទ អាយុ ប្រាក់ចំណូល ការអប់រំ ពិការភាពរបស់ពួកគេ និងលក្ខណៈផ្សេងទៀតដែលធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមនុស្សម្នាៗនោះឡើយ។ លើសពីមួយភាគបីនៃជនជាតិអាមេរិកទាំងអស់មានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ជាមួយជនអន្តោប្រវេសន៍ ឬជាជនអន្តោប្រវេសន៍ផ្ទាល់។ ម្នាក់ៗមានរឿងរ៉ាវអំពីសេចក្តីក្លាហានក្នុងការដើរលើផ្លូវដែលមានគ្រោះថ្នាក់ ហើយមានឆន្ទៈខ្ជាប់ខ្ជួនដើម្បីរស់ឆ្លងកាត់ភាពលំបាកនៃការផ្លាស់ទីលំនៅជាញឹកញាប់នៅលើទឹកដីដែលមិនទាក់ទាក់ ហើយនឹងភាពចាំបាច់នៃការសម្របខ្លួនទៅនឹងវប្បធម៌មិនដូចវប្បធម៌របស់ខ្លួន។

ពួកគេជំរុញទឹកចិត្តមិនចេះរាថយ
ហើយបង្រៀនថាស្មារតីរបស់មនុស្សគឺសុខចិត្តប្រថុយគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីស្វែងរកសុខសន្តិភាព
និងទីជម្រកគេចពីគ្រោះថ្នាក់
បើទោះបីជាការលះបង់របស់ពួកគេមិនអាចផ្តល់ផលរហូតដល់ជំនាន់ក្រោយក៏ដោយ។

រឿងរ៉ាវរបស់ឪពុកម្តាយខ្ញុំអាចឱ្យខ្ញុំមើលឃើញពីវិបត្តិនៃការធ្វើចំណាកស្រុកនៅសព្វថ្ងៃនេះតាមរយៈក្រសែភ្នែករបស់កុមារ។

មិនក្តួយក៏ជនអន្តោប្រវេសន៍ជំនាន់ក្រោយទៀតឱ្យអ្នកដទៃស្វែងយល់ពីមូលហេតុដែលមនុស្សនឹងប្រថុយគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីស្វែងរកសុវត្ថិភាពសម្រាប់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ
ប្រឈមនឹងឧស្ម័នបង្ហូរទឹកភ្នែកនៅតាមព្រំប្រទល់ ជិះក្បួនឆ្លងកាត់សមុទ្រដែលមានរលកធំៗ
ដោយខ្លាចថាទូក យន្តហោះ រថភ្លើង ឬឡានក្រុងជើងក្រោយអាចជាជើងចុងក្រោយបង្អស់នោះទេ។

ឬដើម្បីប្រជាជាតិនេះដឹងថា ជនអន្តោប្រវេសន៍ និងជនភៀសខ្លួនធ្វើឱ្យអាមេរិកកាន់តែខ្លាំង
ដែលផ្តល់ច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេនឹងទទួលបាន។

ជនអន្តោប្រវេសន៍ធ្វើឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិកកាន់តែរឹងមាំ ជនអន្តោប្រវេសន៍ធ្វើឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិកកាន់តែរឹងមាំ

យោងតាមគោលការណ៍គ្រឹះរបស់អាមេរិក បានចារលើរូបសំណាកសេរីភាព ដែលបានស្នាក់មន្តីជនអន្តោប្រវេសន៍អស់រយៈពេល ជាងមួយសតវត្សរ៍កន្លងមកនេះ គោលនយោបាយសហព័ន្ធបានផ្តល់ឱ្យជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់មានប្រាក់ចំណូលទាប ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខាងសុខភាព អាហារ និងលំនៅដ្ឋាន។

ប្រធានាធិបតីតាំងអតីតកាលបានលើកស្ទួយជនអន្តោប្រវេសន៍ និងឱ្យតម្លៃចំពោះការចូលរួមចំណែករបស់ពួកគេ៖ លោក John F. Kennedy បានសរសេរអំពីប្រជាជាតិនេះ បានតពូជពង្សពីជនអន្តោប្រវេសន៍។ លោក Ronald Reagan បានមាន ប្រសាសន៍ថាអាមេរិកទាញយកកម្លាំងរបស់ខ្លួនពីគ្រប់ប្រទេស និងគ្រប់តំបន់នៃពិភពលោក។ George H.W. Bush បានចុះហត្ថលេខាលើ ច្បាប់អន្តោប្រវេសន៍ឆ្នាំ 1990 ដោយមានមាត្រាស្តីពី “ភាពយុត្តិធម៌គ្រួសារ”។ លោក George H.W. Bush និង Barack Obama បានរែករែករកផ្លូវសម្រាប់ភាពជាសញ្ជាតិសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលគ្មានឯកសារ។

ការផ្លាស់ប្តូរទៅប្រទេសថ្មី គឺជាការពិបាកណាស់ ពេលខ្លះត្រូវការជំនួយសម្រាប់ការមកដល់ថ្មីដើម្បីរកកន្លែងរស់នៅអាមេរិក។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ជាច្រើន អាចរកការងារធ្វើនៅក្នុងការងារបណ្តោះអាសន្នតែប៉ុណ្ណោះ និងមានប្រាក់ចំណូលទាប ដោយទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍បុគ្គលិកតិចតួច ឬគ្មានតែម្តង។

ការផ្លាស់ប្តូរដែលបានស្នើឡើងនៅក្នុងច្បាប់សហព័ន្ធ នឹងរារាំងជនចំណាកស្រុកមិនឱ្យចូលក្នុងប្រទេស ប្រសិនបើពួកគេគិតថា នៅពេលណាមួយនាពេលអនាគត នឹងប្រើប្រាស់អត្ថប្រយោជន៍ណាមួយរបស់រដ្ឋាភិបាលសហព័ន្ធក្នុងការថែទាំសុខភាព អាហារ និងលំនៅដ្ឋាន។ នេះមានន័យថាជនអន្តោប្រវេសន៍ ដែលមានជំនាញភាសាអង់គ្លេសមានកម្រិត ការអប់រំមានកម្រិត ប្រាក់ចំណូលទាប ឬអ្នកដែលក្មេង ចាស់ ឬអ្នកក្នុងអាយុដែលអាចមានកូន នឹងពិបាកក្នុងការទទួលបានប័ណ្ណបែតង ឬការចូលមកនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ នេះគឺជាភាពប្រញាសនូវអ្វីដែលមានន័យថា “ការបង់ថ្លៃសេវាសាធារណៈ” និងជាការប្រឆាំងដោយផ្ទាល់ចំពោះគោលនយោបាយ និងគោលការណ៍ដែលមានជាយូរមកហើយរបស់ប្រជាជាតិនេះ។

ទិន្នន័យនៃការសិក្សាជាច្រើន បានបង្ហាញថាជនអន្តោប្រវេសន៍ជួលអត្ថប្រយោជន៍ដល់សង្គម ហើយពួកគេធ្វើឱ្យអាមេរិកកាន់តែរឹងមាំ ទោះបីជាមានការកាន់ច្រលំ និងការអះអាងមិនពិតក៏ដោយ។

សុខភាពរបស់អាមេរិក ពីដំបូងលើជនអន្តោប្រវេសន៍

វេជ្ជបណ្ឌិតច្រើនជាងមួយរូបក្នុងចំណោមបួននាក់នៅសហរដ្ឋអាមេរិក បានកើតនៅក្នុងប្រទេសមួយផ្សេងទៀត ហើយ ការសិក្សាថ្មីមួយ បានបង្ហាញថាគិលានុបដ្ឋាយិកា ទន្តពេទ្យ ឱសថការី និងអ្នកជំនួយសុខភាពតាមផ្ទះជាច្រើន ក៏ជាជន អន្តោប្រវេសន៍ផងដែរ។ [27]

- ការស្រាវជ្រាវបានរកឃើញថា គ្រូពេទ្យប្រហែលជា 29 ភាគរយបានកើតនៅក្នុងប្រទេសដទៃ ហើយជិត ព្រំពីរភាគរយមិនមែនជាពលរដ្ឋអាមេរិកទេ។
- ប្រហែល 24 ភាគរយនៃទន្តពេទ្យ គឺជាជនអន្តោប្រវេសន៍ទៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយ 4 ភាគរយ មិនមែន ជាពលរដ្ឋអាមេរិកទេ។
- ក្នុងចំណោមឱសថការី 20 ភាគរយ បានកើតនៅប្រទេសផ្សេង ហើយជិត 4 ភាគរយមិនមែនជាពលរដ្ឋអាមេរិកទេ។
- ច្រើនជាង 23 ភាគរយ នៃអ្នកជំនួយសុខភាពតាមផ្ទះ និងគ្រូពេទ្យផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ និងគិលានុបដ្ឋាយិកា បានកើត នៅ ក្រៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយស្ទើរតែ ៩ ភាគរយមិនមែនជាពលរដ្ឋអាមេរិកទេ។

ជនអន្តោប្រវេសន៍មិនមកសហរដ្ឋអាមេរិក ដើម្បីទទួលបានសុខុមាលភាពទេ

- អត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈមិនមែនជាកត្តាទាញសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ នោះទេ ពីព្រោះសហរដ្ឋអាមេរិករារាំង ទាំងស្រុងនូវជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលគ្មានឯកសារពីការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈ ហើយជនអន្តោប្រវេសន៍ ស្របច្បាប់មិនអាចចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីអត្ថប្រយោជន៍សហព័ទ្ធសំខាន់ៗសម្រាប់រយៈពេល 5 ឆ្នាំ ដោយច្បាប់ សហព័ទ្ធ ដែលមានស្រាប់។ [28]

ជនអន្តោប្រវេសន៍នៅសហរដ្ឋអាមេរិក ទំនងជាមិនប្រើអត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈជាងបុគ្គលដែលកើតនៅសហរដ្ឋអាមេរិក [29]

- នៅរដ្ឋ California ដែលមានការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទូលំទូលាយ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងអត្ថប្រយោជន៍ សហព័ទ្ធការសម្ភាសស្នូលសុខភាព California បានបង្ហាញថាភាគច្រើននៃអ្នកដែលបានចុះឈ្មោះសម្រាប់កម្មវិធីសាធារណៈ គឺពលរដ្ឋដែលមានដើមកំណើតអាមេរិក៖ 70 ភាគរយនៃ Medicaid, 72 ភាគរយនៃ SNAP (កូប៉ុងអាហារ) 76 ភាគរយនៃ TANF (គ្រួសារដែលមានកូន) និង 68 ភាគរយនៃអ្នកទទួល SSI គឺជាពលរដ្ឋ ដើមកំណើតអាមេរិកាំង។

ជនអន្តោប្រវេសន៍ចូលរួមវិភាគទានផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុច្រើនជាងអ្វីដែលពួកគេទទួលបានក្នុងការរៀនសូត្រ។ [30]

- គោលនយោបាយសហព័ទ្ធដែលកំណត់ចំនួនជនអន្តោប្រវេសន៍ទៅសហរដ្ឋអាមេរិកអាចបណ្តាលឱ្យមានការធ្លាក់ចុះនៃចំនួនមនុស្ស “ដែលគួរអោយចង់បានមែនទែន”។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ ក៏បានជួយដល់ក្រុមធានារ៉ាប់រងឯកជន។ នេះមាន មួយថា ជនអន្តោប្រវេសន៍គឺជាអ្នកដែលផ្តល់នូវ ហានិភ័យខ្ពស់ដែលមានលក្ខណៈល្អ ដែលអាចទូទាត់ជាមួយនឹងហានិភ័យ “អាក្រក់” នៅក្នុងអាងហានិភ័យក្នុងការធានារ៉ាប់រង។

- ជនអន្តោប្រវេសន៍មានចំនួនប្រមាណ 13% នៃបុព្វលាភរ៉ាប់រងដែលបានបង់អោយក្រុមហ៊ុនធានារ៉ាប់រងឯកជន ប៉ុន្តែមានត្រឹមតែ 9% នៃការចំណាយធានារ៉ាប់រងប៉ុណ្ណោះ។ នេះមានន័យថា ជាមធ្យម ជនអន្តោប្រវេសន៍បានចំណាយ ច្រើនជាងការចំណាយផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រច្រើនជាងពួកគេ បានប្រើប្រាស់។
- បុព្វលាភប្រចាំឆ្នាំ បានលើសពីការចំណាយលើការថែទាំសុខភាពចំនួន 1,123 ដុល្លារក្នុងអ្នកដែលបានចុះឈ្មោះ ម្នាក់សម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ ដែលបានទូទាត់ការខាតចំនួន 163 ដុល្លារ ដែលមានក្នុងពេលរដ្ឋដើមកំណើត អាមេរិកដែលបានចុះឈ្មោះម្នាក់។

ការចំណាយសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ពីប្រភពធានារ៉ាប់រងឯកជន និងសាធារណៈ គឺទាបជាងសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ [31]

- ការចំណាយលើការថែទាំសុខភាពសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ គឺប្រហែលមួយភាគពីរទៅពីរភាគបីនៃចំនួនប្រជាជនអាមេរិកដែលកើត។
- ជនអន្តោប្រវេសន៍មានចំនួនប្រមាណ 12% នៃចំនួនប្រជាជនអាមេរិកសរុប ប៉ុន្តែមានតែ 8,6% នៃការចំណាយ លើការថែទាំសុខភាពរបស់សហរដ្ឋអាមេរិកសរុប។
- ជនអន្តោប្រវេសន៍ក៏ចូលរួមវិភាគទានដល់ Medicare ច្រើនជាងពួកគេប្រើប្រាស់ ហើយដូច្នោះគឺជាអ្នកចូលរួមវិភាគទាន សុទ្ធដល់មូលនិធិទំនុកចិត្តរបស់ Medicare ។ [30]

ជនអន្តោប្រវេសន៍ចូលរួមវិភាគទានយ៉ាងសំខាន់ដល់ឧស្សាហកម្មថែទាំសុខភាពសហរដ្ឋអាមេរិកដែលត្រូវបានញាំញីដោយកង្វះ កម្លាំងពលកម្មនៅទូទាំងប្រទេស។ [32]

ក្នុងឆ្នាំ 2017 ជនអន្តោប្រវេសន៍មានចំនួន 18% នៃបុគ្គលិកថែទាំសុខភាពសរុប។ និង 23% នៃបុគ្គលិកថែទាំរយៈពេលវែង។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ មានប្រហែល 30% ជាបុគ្គលិកថែទាំសុខភាព ថែទាំជួរ និងថែទាំទូទៅ។

គ្រូពេទ្យប្រហែលជា 30 ភាគរយនៅសហរដ្ឋអាមេរិក គឺជាជនអន្តោប្រវេសន៍។ [33]

សហរដ្ឋអាមេរិកបានរឹងរ៉ឹងផ្អែកលើគ្រូពេទ្យជនអន្តោប្រវេសន៍ ដើម្បីបំពេញចន្លោះខ្វះខាតនានានៅក្នុងតំបន់ស្រយាល ចាប់តាំងពីឆ្នាំ 1970 ។ នៅពេលប្រជាជនអាមេរិកមានអាយុកាន់តែច្រើន និងប្រឈមនឹងកង្វះបុគ្គលិកថែទាំសុខភាព ជនអន្តោប្រវេសន៍ នឹងបន្តបំពេញតួនាទីសំខាន់ក្នុងកម្លាំងពលកម្មដែលត្រូវការដើម្បីថែរក្សាប្រជាជនវ័យចំណាស់។

ជនអន្តោប្រវេសន៍បង្កើនផលិតកម្មសេដ្ឋកិច្ចសរុបរបស់ប្រទេស [34]

- ការប៉ាន់ប្រមាណឆ្នាំ 2013 បង្ហាញថាការចូលរួមចំណែកប្រចាំឆ្នាំរបស់កម្មករដែលកើតនៅបរទេស មានចំនួន ប្រមាណ 2 កោដលានដុល្លារ ប្រមាណ 10 ភាគរយនៃផលិតផលក្នុងស្រុកសរុបប្រចាំឆ្នាំ [35]

ស្ថិរភាពសេដ្ឋកិច្ច លទ្ធភាពទទួលបានការអប់រំប្រសើរ និងការថែទាំសុខភាពកាន់តែមានភាពងាយស្រួលនៅពេលមាតិកាសម្រាប់ ការធ្វើនីត្យានុកូលភាព មិនត្រូវបានកំណត់។ [36]

- យន្តការច្បាប់គឺជាយន្តការសំខាន់មួយដែលអនុញ្ញាតឱ្យឪពុកម្តាយជនអន្តោប្រវេសន៍ឈានឡើងទៅមុខនៃដំណើរសេដ្ឋកិច្ច ដែលជះឥទ្ធិពលជាវិជ្ជមានដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។

ការធ្វើនីត្យានុកូលកម្មជួយសម្រួលដល់ឱកាសសម្រាប់ឪពុកម្តាយក្នុងការឆ្ពោះទៅរកវណ្ណៈកណ្តាល និងមានហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីវិនិយោគលើការអប់រំ។ [37]

- ការអប់រំ គឺជាយន្តការសំខាន់មួយដែលនាំឱ្យមានស្ថេរភាពសេដ្ឋកិច្ចកាន់តែប្រសើរឡើងក្នុងបំណោមមនុស្សជំនាន់ទីមួយ។ ការអប់រំជួយពង្រឹងការចល័តរបស់មនុស្សជំនាន់ទីពីរ។

ជនអន្តោប្រវេសន៍បង្កើនផលិតកម្មសេដ្ឋកិច្ចសរុបរបស់ប្រទេស និងមនុស្សជំនាន់ក្រោយផ្តល់នូវការចូលរួមចំណែកសារពើពន្ធសំខាន់។ [38]

- ជនអន្តោប្រវេសន៍ផ្គត់ផ្គង់កម្មករ ដែលបង្កើនផលិតផលក្នុងស្រុកសរុប (GDP) ឬផលិតផលសេដ្ឋកិច្ចសរុបរបស់ប្រទេស។
- របាយការណ៍ជាតិនៃសាលាវិទ្យាសាស្ត្រឆ្នាំ 2017 ស្តីពីផលវិបាកផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចនៃការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ បានស្នាមថាមនុស្សជំនាន់ទីពីរ និងទីបី ជនអន្តោប្រវេសន៍នាំយកថវិកាជាច្រើនទៅរដ្ឋនិងថវិកាក្នុងស្រុក ច្រើនជាងដែលពួកគេបានយកចេញ។ ជាមធ្យមសម្រាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ជំនាន់ទី 2 និងជំនាន់ទី 3 នៅសហរដ្ឋអាមេរិកចំនួនវិជ្ជមានសុទ្ធ (ឧទាហរណ៍ អតិរេកថវិកា) គឺ 1700 ដុល្លារ និង 1,300 ដុល្លារ តាមលំដាប់ ចំពោះថវិការដ្ឋ និងមូលដ្ឋាន។
- នៅរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា ភាពវិជ្ជមានសុទ្ធនៃអន្តោប្រវេសន៍មានចំនួន 1,050 ដុល្លារជាមធ្យមក្នុងរយៈពេលបីជំនាន់។

ជនអន្តោប្រវេសន៍ឆ្លើយតបនឹងកង្វះកម្មករសំខាន់។

- ក្រៅពីការបំពេញកង្វះកម្មករក្នុងវិស័យថែទាំសុខភាព និងកសិកម្ម ជនអន្តោប្រវេសន៍ក៏បានផ្តល់ការឆ្លើយតបយ៉ាងសំខាន់ចំពោះការខ្វះខាតក្នុងវិស័យអប់រំនៅសហរដ្ឋអាមេរិកផងដែរ។
- មានការខ្វះគ្រូជាបន្តាន់ ជាពិសេសផ្នែកគណិតវិទ្យា និងវិទ្យាសាស្ត្រនៅកន្លែងជាច្រើនជុំវិញសហរដ្ឋអាមេរិក ចាប់ពី តំបន់ជនបទរហូតដល់ទីក្រុងធំៗ ដូចជា Baltimore និង Chicago។ ភាគច្រើននៃស្រុកទាំងនេះ បានបំពេញនូវតម្រូវការបន្តាន់ដោយជួលគ្រូបង្រៀនជនអន្តោប្រវេសន៍ ដោយសារមិនមានគ្រូបង្រៀនក្នុងស្រុកគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បី បំពេញតួនាទី។ [39]

ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ ១៩៧០-១៩៨០៖

នៅពេលដែលច្បាប់សហព័ន្ធ បានដាក់កំហិតចំពោះការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍លក្ខណៈគ្រួសារ ដោយបានលុបចោលប្រភេទទិដ្ឋាការសម្រាប់បងប្អូនបង្កើត ត្រូវបានស្នើសុំ ក្រុមអ្នកតស៊ូមតិដទៃជាតិអាស៊ី-អាមេរិកបានធ្វើការតស៊ូមតិ តបតាមរយៈការរៀបចំយុទ្ធនាការដ៏ជោគជ័យមួយ ដើម្បីជម្រៀបដល់សមាជិកសភា និងសាធារណៈជនអំពី ផលប៉ះពាល់នៃការ រស់ នៅបែកពីគ្រួសារ និងការបង្រួបបង្រួមឡើងវិញរបស់ក្រុមជនអន្តោប្រវេសន៍ និងសហគមន៍ជនភៀសខ្លួនអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះព័ស៊ីហ្វិកដ៏ធំមួយ (AAPI) ។

ឆ្នាំ ១៩៩៤៖

នៅរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា អ្នកចេះច្នោតបានអនុម័តលើច្បាប់លេខ ១៨៧ ដែលហាមឃាត់ជនអន្តោប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ពី ការប្រើប្រាស់សេវាថែទាំសុខភាពដែលមិនមែនសង្គ្រោះបន្ទាន់ ការអប់រំសាធារណៈ និងសេវាកម្មផ្សេងទៀតនៅក្នុងរដ្ឋ។ ប៉ុន្មានថ្ងៃ បន្ទាប់ពីវិធានការនេះត្រូវបានអនុម័ត ក្រុមអ្នកតស៊ូមតិបានដាក់ពាក្យបណ្តឹងប្រឆាំងនឹងវិធានការនេះ ហើយតុលាការសហព័ន្ធបាន ប្រកាសថាច្បាប់នេះជាអដ្ឋមន្ត្រីកាណា។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ច្បាប់លេខ ១៨៧ នេះ គឺពុំត្រូវបានចូលជាធរមានឡើយ។

ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៦៖

ក្នុងពេលដែលក្រុមជនអន្តោប្រវេសន៍ប្រឆាំងនឹងច្បាប់លេខ ១៨៧ សភាបានអនុម័តលើច្បាប់ស្តីពីការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន និងការជម្រុះជម្រុះឡើងវិញនូវឱកាសការងារ (ហៅថា “ការកែទម្រង់សុខុមាលភាព”) និងការកែទម្រង់លើជនអន្តោប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ជនអន្តោប្រវេសន៍ (ហៅថា “កំណែទម្រង់អន្តោប្រវេសន៍”) ដើម្បីរឹតត្បិតសិទ្ធិជនអន្តោប្រវេសន៍សម្រាប់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈ រួមមានការដកសិទ្ធិអ្នករស់នៅស្របច្បាប់ថ្មី។ ការទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍សាធារណៈរបស់សហព័ន្ធសម្រាប់រយៈពេល ៥ឆ្នាំ និងវិភាគប្រព័ន្ធការអនុវត្តច្បាប់ប្រឆាំងនឹងអ្នកខុសច្បាប់ជនអន្តោប្រវេសន៍ថ្មី ។ ដើម្បីទប់ស្កាត់ការបាត់បង់នៃអត្ថប្រយោជន៍កម្រិតសហព័ន្ធ ក្រុមអ្នកតស៊ូមតិជនអន្តោប្រវេសន៍បានរៀបចំកម្មវិធីនៅកម្រិតរដ្ឋ ដើម្បីជំរុញកម្មវិធីការគាំទ្រហិរញ្ញវត្ថុរបស់រដ្ឋាភិបាល។ នៅទីក្រុង សាក្រាម៉ាន់ទោ នៃរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ជនអន្តោប្រវេសន៍ រាប់រយនាក់ បានជួបពិភាក្សាជាមួយតំណាងរាស្ត្ររបស់ពួកគេ ដើម្បីបង្កើតករណីនេះ ជាលើកដំបូង “ទិវាជនអន្តោប្រវេសន៍” បច្ចុប្បន្ន បានក្លាយជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រចាំឆ្នាំ ។

ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៩៖

ដើម្បីបញ្ឈប់ផលប៉ះពាល់នៃច្បាប់ស្តីពី “ការកែទម្រង់អន្តោប្រវេសន៍” អង្គការការពារសិទ្ធិជនអន្តោប្រវេសន៍ បានស្នើសុំការបំភ្លឺពីភ្នាក់ងារផ្តល់សេវាអន្តោប្រវេសន៍និងសញ្ជាតិ អំពីអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះដែលគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ។ ជាការឆ្លើយតប ភ្នាក់ងារផ្តល់សេវាអន្តោប្រវេសន៍ និងសញ្ជាតិ (INS) បានចេញសេចក្តីណែនាំជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាថ្លៃសេវាសាធារណៈ មានកម្រិតលើកាតព្វកិច្ច លើកលែងតែក្នុងករណីដែលអ្នកដាក់ពាក្យសុំជាអ្នកមានសិទ្ធិស្នាក់នៅអចិន្ត្រៃយ៍ស្របច្បាប់ ដែលពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើជំនួយជាសាច់ប្រាក់របស់រដ្ឋាភិបាល រួមមាន៖ SSI ឬសេវាទូទៅ ឬការថែទាំសម្រាប់រយៈពេលវែង ។

ក្នុងឆ្នាំ ២០១៧៖

លោកប្រធានាធិបតី ដូណាល់ ត្រាំ បានអនុម័តច្បាប់ស្តីពីការកែទម្រង់អន្តោប្រវេសន៍អាមេរិកលើការស្វែងរកការងារ (RAISE) (S.1720) ដែលនឹងកាត់បន្ថយការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ពាក់កណ្តាល ហើយលុបចោលការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់បងប្អូនបង្កើត និងឪពុកម្តាយរបស់ពលរដ្ឋអាមេរិក។ ផលប៉ះពាល់ធំបំផុត គឺការដាក់កម្រិតលើសមាជិកក្រុមគ្រួសារជនជាតិ ម៉ិកស៊ិកូ និងអាស៊ីក្នុងការធ្វើបំណាកស្រុក។ ជនជាតិអាស៊ី-អាមេរិកភាគីច្រើន

និងក្រុមដែលមានទំនងរដ្ឋប្បវេណី បានប្រមូល ជុំគ្នាដើម្បីប្រឆាំងនឹងការអនុម័តច្បាប់នេះទៅលើជនអន្តោប្រវេសន៍ និងការបង្រួបបង្រួមគ្រួសារ។ ជួយទៅនឹងច្បាប់ S.1720, លោកស្រី ជូឌី ឈូ (Judy Chu) តំណាងរាស្ត្រមកពីគណបក្សប្រជាធិបតេយ្យនៃរដ្ឋ California បានស្នើឱ្យមានច្បាប់ស្តីពីការបង្រួបបង្រួមគ្រួសារ (H.R.3799) ដើម្បីពង្រីកវិសាលភាពសម្រាប់អន្តោប្រវេសន៍លក្ខណៈគ្រួសារ។ ភិកត្រីមថ្ងៃ ទី១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០១៩ នេះ ច្បាប់ HR 3799 ទទួលបានការគាំទ្រនូវសម្លេងចំនួន ៤៩ ខណៈដែលច្បាប់ S.1720 មានត្រឹមតែ ៣ សម្លេង ។

ក្នុងឆ្នាំ ២០១៨៖

រដ្ឋបាលលោកប្រធានាធិបតីត្រាំ បានស្នើពង្រីកមូលធនសាធារណៈ។ ការពង្រីកនេះនឹងបង្កើតជាក្រុមធំៗ ដើម្បី បដិសេធដនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ពីការទទួលបានសញ្ជាតិស្របច្បាប់ដោយផ្អែកលើអាយុរបស់ពួកគេ (ក្មេងពេក ឬចាស់ពេក) កម្រិតអប់រំ ភាពកម្រិតភាសាអង់គ្លេស ឬប្រសិនបើពួកគេបានទទួលសេវាថែទាំវេជ្ជសាស្ត្រ (សេវាថែទាំសុខាភិបាល) SNAP (ជំនួយជាអាហារ) ឬ ជំនួយលំនៅដ្ឋាន។ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបញ្ចេញមតិសាធារណៈលើសំណើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទម្រង់សម្រាប់ថ្លៃសេវាសាធារណៈ យុទ្ធនាការអប់រំដែលរៀបចំឡើងដោយក្រុមជនអន្តោប្រវេសន៍គាំទ្រការរកស៊ីមតិ បានបង្កើតឱ្យការបញ្ចេញមតិជាសាធារណៈដែលពុំធ្លាប់ធ្វើពីមុនមក។ ជាលទ្ធផល យុទ្ធការនេះប្រមូលបាននូវមតិយោបល់ច្រើនជាង 266,000 ដែលស្នើរតែទាំងអស់ប្រឆាំងនឹងការកិតថ្លៃសាធារណៈនេះ ក្នុង នោះមតិយោបល់ចំនួន 23,000 ពីជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក។

ក្នុងឆ្នាំ ២០១៩៖

លោកស្រី ឈូ តំណាងរាស្ត្រមកពីគណបក្សប្រជាធិបតេយ្យនៃរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា បានស្នើច្បាប់ H.R.3222 សេចក្តីព្រាងច្បាប់ដែលគាំទ្រឱ្យមានថវិកាសម្រាប់ការកិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ ក្នុងគោលបំណងរារាំងការចំណាយរបស់រដ្ឋសហព័ន្ធដើម្បី អនុវត្តការពង្រីកទម្រង់សេវាសាធារណៈ។ ភិកត្រីមថ្ងៃ ទី៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០១៩ ច្បាប់នេះទទួលបានការគាំទ្រ ចំនួន ៩៣ សម្លេង។

ដើម្បីពង្រីកការប៉ះពាល់បន្ថែមលើជនអន្តោប្រវេសន៍ រដ្ឋបាលលោកប្រធានាធិបតី Trump បាន និងកំពុងរៀបចំសំណើដើម្បីនិរទេស ជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ដែលជាមានសញ្ជាតិស្របច្បាប់ដោយផ្អែកលើការពង្រីកវិសាលភាពនៃច្បាប់ស្តីពីការកិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ។ គណៈកម្មាធិការប្រជាជាតិតែមួយ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីផ្តល់សម្លេងដល់សហគមន៍ជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក ដែលមានចំនួនជនអន្តោប្រវេសន៍ច្រើនជាងក្រុមជនជាតិភាគតិច ឬជាតិសាសន៍ដទៃទៀតនៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។

ក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ២០១៩៖

ច្បាប់ស្តីពីការពង្រីកថ្លៃសេវាសាធារណៈ ត្រូវបានបញ្ចប់ ហើយដែលនឹងចូលជាធរមានចាប់ពីថ្ងៃទី១៥ ខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៩ តទៅ។ បណ្តឹងចំនួន ៦ ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយរដ្ឋចំនួន២០, តុលាការថ្នាក់មូលដ្ឋាន និងអង្គការសហគមន៍ជាច្រើន ដោយលើកហេតុផលថាច្បាប់នេះ គឺជាសកម្មភាពអនុវត្តខុសច្បាប់ និងមានការរើសអើងរូបសាសន៍ប្រឆាំងនឹងជនជាតិអាស៊ី អាមេរិកឡាទីន និងជនអន្តោប្រវេសន៍ផ្សេងទៀតដែលមិនមែនជាជនជាតិស្បែកស ។

ការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ

គឺជាការវាយប្រហារលើសុខភាពសាធារណៈ

នៅចុងទសវត្សរ៍ ១៩០០ ជនអន្តោប្រវេសន៍អឺរ៉ុបទៅកាន់រដ្ឋ Massachusetts និងរដ្ឋ New York គឺជាគោលដៅនៃច្បាប់ស្តីពីការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ។ សមាជិកសភាបានព្យាយាមកាត់ឱ្យជនអន្តោប្រវេសន៍ចាកចេញពីសហរដ្ឋអាមេរិក ដោយផ្អែកលើហេតុផលថា ជនអន្តោប្រវេសន៍អាចទទួលបានផលប្រយោជន៍សាធារណៈ។ កិច្ចប្រឹងប្រែងប្រចាំនឹងជន អន្តោប្រវេសន៍ នៅអាមេរិកភាគខាងកើត គឺសំដៅទៅលើជនជាតិអៀរឡង់ និងអ៊ីតាលី ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះក្រុមកម្មករស្បែកសនៅអាមេរិកភាគខាងលិច ដឹកនាំដោយជនអន្តោប្រវេសន៍អៀរឡង់បានកំពុងធ្វើកុបកម្មប្រចាំនឹងជនអន្តោប្រវេសន៍ជនជាតិចិនដោយអំពាវនាវឱ្យមានការពាសសម្អាតជនជាតិភាគតិច ដែលជាលទ្ធផលច្បាប់ស្តីពីករណីសម្រាប់ជនជាតិចិនឆ្នាំ ១៩៨២ ត្រូវដាក់ចេញ ហើយចុងក្រោយច្បាប់នេះក៏បានគ្រប់ដណ្តប់លើជនអន្តោប្រវេសន៍អាស៊ីទាំងអស់។ ជនអន្តោប្រវេសន៍អៀរឡង់ អ៊ីតាលី និងចិនដែលបានចូលមកសហរដ្ឋអាមេរិកនាពេលនោះ ត្រូវបានទទួលរងនូវការរស់ដីវេទនា ដែលបានបង្កជាគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាព សាធារណៈ។

សព្វថ្ងៃនេះ សេចក្តីស្នើច្បាប់ដើម្បីពង្រីកវិសាលភាពនៃច្បាប់ស្តីពីការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ គឺត្រូវបានគាំទ្រទាំងស្រុងនៃការដាក់កំហិតដែលសភាបានកំណត់ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៩ នោះទេ។ តាមរយៈការប្រចាំនឹងជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលអាចមានសិទ្ធិរស់នៅអចិន្ត្រៃយ៍ ប្រសិនបើពួកគេទទួលបាននូវអត្ថប្រយោជន៍ ដែលពួកគេមានសិទ្ធិទទួលបានដូចជា មេឌិខេដ (សេវាថែទាំវេជ្ជសាស្ត្រ), SNAP (កូប៉ុងអាហារ) ឬជំនួយលំនៅដ្ឋាន ការផ្លាស់ប្តូរនៃការប្រចាំនឹងជនអន្តោប្រវេសន៍ចុងក្រោយនេះ នឹងបង្កការរងទុក្ខវេទនាទ្រង់ទ្រាយធំ និងការចំណាយកាន់តែខ្ពស់ដោយគ្មានការទទួលបានការព្យាបាល និងបង្ការត្រឹមត្រូវ និងទាន់ពេលវេលា។

អង្គការថែទាំសុខភាពមកពីផ្នែកផ្សេងគ្នាជាច្រើននៃប្រព័ន្ធថែទាំសុខភាព ដូចជា សមាគមវេជ្ជសាស្ត្រអាមេរិក និងបណ្ឌិត្យសភាពេទ្យកុមារអាមេរិកាំង (American Medical Association and American Academic of Pediatrics) បានលើកឡើងប្រចាំនឹងច្បាប់ដែលបានស្នើនេះ។ នៅទីនេះ សមាជិកបីនាក់នៃគណៈកម្មការប្រជាជាតិមួយជាជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះព័ស៊ីហ្វិក (AAPI) គឺជាគ្រូពេទ្យ ហើយបានចូលរួមថែទាំលើកំណែដើររបស់ពួកគេលើបញ្ហាសុខភាពទាំងនេះ។

Tung Nguyen, MD

ប្រធាន សកម្មភាពឈានមុខរបស់ AAPI*

ក្នុងនាមជាវេជ្ជបណ្ឌិត ខ្ញុំដឹងថាសុខភាពគឺមិនមែនជាក្តីពារលេខមួយរបស់អ្នកជំងឺនោះទេ។ អាទិភាពដំបូងរបស់ពួកគេ គឺការទទួលបានលំនៅដ្ឋាន និងស្បៀងអាហារគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថែរក្សាគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ការចំណាយថវិកាមានកម្រិតលើការថែទាំសុខភាព គឺជារឿងទីពីរ ពិសេសនៅពេលមានបញ្ហាអសន្តិសុខស្បៀង និងអសន្តិសុខផ្នែកលំនៅដ្ឋាន។ នៅពេលដែលមនុស្សមិនអាចទទួលបានអាហារបំប៉នគ្រប់គ្រាន់ ពួកគេនឹងធ្វេសប្រហែសក្នុងការថែទាំសុខភាព។ ជនអន្តោប្រវេសន៍មានភាពតានតឹងបន្ថែម ក្រៅពីមានការព្រួយបារម្ភអំពីកន្លែងដែលត្រូវរស់នៅ ការបរិភោគ ពួកគេមិនដឹងប្រាក់ដាច់ពាក់ព័ន្ធត្រូវបានគេនិរទសបូទេ ពិសេសការវាយប្រហារឥតឈប់ឈរទៅលើជនអន្តោប្រវេសន៍ និងការស្នើឱ្យមានការផ្លាស់ប្តូរគោលនយោបាយអន្តោប្រវេសន៍។

នៅពេលភាពតានតឹងកើនឡើង រាងកាយមានប្រតិកម្មគីមីដែលនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សចាប់ផ្តើមឈឺជាងមុន ហើយស្ថានភាពសុខភាពទូទៅកាន់តែធ្លាក់ចុះថែមទៀត។ មនុស្សកាន់តែច្រើន នឹងត្រូវមកក្នុងបន្ទប់សង្គ្រោះបន្ទាន់ ឬក្លាយជាមនុស្សគ្មានផ្ទះសំបែង ដោយនឹងត្រូវចំណាយកាន់តែច្រើនសម្រាប់ពួកគេ។

នៅក្នុងផ្នែកស្រាវជ្រាវ ការមានភាពចម្រុះកាន់តែច្រើន គឺជាកន្លឹះក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាពីព្រោះយើងមិនអាចដឹងនូវអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាងនោះទេ។ អ្នកត្រូវការទស្សនៈផ្សេងទៀតជាច្រើនដើម្បីជួយបំពេញចំណុចខ្វះខាតដែលអ្នកប្រហែលជានៅមានខ្វះចន្លោះ។ នៅពេលអ្នកអាចរៀបចំ ក្រុមដែលមានភាពចម្រុះគ្រប់គ្រាន់ នោះអ្នកនឹងទទួលបានលទ្ធផលល្អប្រសើរ។

នេះក៏ជាការពិតសម្រាប់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យផងដែរ - នៅពេលដែលអ្នកមានការចូលរួមពេញលេញពីប្រជាជន នោះយើងមានគំនិតជាច្រើនទៀត ដើម្បីជួយដោះស្រាយបញ្ហា។ ប៉ុន្តែចំពោះច្បាប់ស្តីពីការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ នៅពេលដែលរដ្ឋាភិបាលពុំរាប់បញ្ចូលក្រុមជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងមូល យើងអាចចាត់បង់អ្នកដែលអាចដោះស្រាយបញ្ហានាពេលអនាគត។

Paul Song, MD.
COO/CMO,
NKMax America, Inc.*

ជនជាតិអាមេរិកប្រមាណ ២៩ លាននាក់ ពុំត្រូវបានធានារ៉ាប់រង ដោយមានមនុស្សជាច្រើនមកពីសហគមន៍ពណ៌សម្បុរ និង/ឬជនអន្តោប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ ហើយមនុស្សរាប់ម៉ឺននាក់ បានស្លាប់ជារៀងរាល់ឆ្នាំដោយសារតែខ្វះការធានារ៉ាប់រង មនុស្សរាប់រយរាប់ពាន់នាក់បានក្រៀមផ្ទះជារៀងរាល់ឆ្នាំដោយសារតែជំងឺវេជ្ជសាស្ត្រ ជនជាតិអាមេរិកប្រមាណ ៣០ លាននាក់ដែលមានធានារ៉ាប់រង ដែលមានការបំណាយខ្ពស់ និងការទូទាត់កាត់កងណាដែលទាក់ទងនឹងប្រាក់បំណុលរបស់ពួកគេដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមិនមានការធានារ៉ាប់រង។

ប្រមាណសែសិបបួនភាគរយនៃប្រជាជនដែលមានការធានារ៉ាប់រង នឹងពន្យារពេលស្វែងរកសេវាថែទាំពិព្រោះពួកគេមិនអាចមានលទ្ធភាពក្នុងការបង្កើនរួមគ្នា ឬការកាត់កងរបស់ពួកគេ ១០.០ ដែលជនជាតិអាមេរិកម្នាក់ក្នុងចំណោម ១០ នាក់ នឹងខកខានបំពេញថ្នាំតាមវេជ្ជបញ្ជា ព្រោះពួកគេមិនអាចមានលទ្ធភាពបំណាយ ហើយប្រជាជនរាប់លាននាក់ដែលបន្តមានការលំបាក ដើម្បីបង្កបុព្វលាភប្រចាំខែរបស់ពួកគេ។ ការពិភាក្សាគ្រប់គ្រង គឺថាជំងឺមានប្រព័ន្ធថែទាំសុខភាពដែលខូច និងអសីលធម៌ដែលមិនមានប្រសិទ្ធភាព។

ជាមួយនឹងការស្នើឱ្យមានការគិតថ្លៃសេវាសាធារណៈ ស្ថានភាពសុខភាពរបស់ប្រជាជននឹងកាន់តែអាក្រក់ទៅៗតែប៉ុណ្ណោះ។ ចំនួនជនអន្តោប្រវេសន៍ជាច្រើន មិនមានការធានារ៉ាប់រងនិងខ្វះការធានារ៉ាប់រង ដូចជានៅក្នុងសហគមន៍ AAPI ជាដើម។ ក្នុងចំណោមក្រុមជនជាតិអាមេរិកដើមកំណើតអាស៊ី និងកោះប៉ាស៊ីហ្វិក AAPI ទាំងអស់ ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ជនជាតិកូរ៉េវេសញ្ជាតិអាមេរិក គឺនៅតែមិនមានការធានារ៉ាប់រងច្រើនជាងគេ បើទោះបីជា កូរ៉េមានប្រព័ន្ធថែទាំសុខភាពអ្នកបង់ប្រាក់តែមួយដែលត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាប្រទេសមួយដែលមានភាពជឿនលឿនជាងគេនៅលើពិភពលោក។ ក្នុងនាមជាគ្រូពេទ្យឯកទេសរោគជំនាញ ខ្ញុំព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលមានសេវាជំនួយវេជ្ជសាស្ត្រ (Medicaid) -- ភាគច្រើនជាជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់។ ដោយការស្នើឱ្យមានការគិតថ្លៃសាធារណៈ ជនអន្តោប្រវេសន៍ស្របច្បាប់ អាចមានការភ័យខ្លាចថាពួកគេមិនអាចទទួលបានប័ណ្ណបែកត្រូវទៀតទេ ប្រសិនបើពួកគេប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធវេជ្ជសាស្ត្រ ហើយជាន់នេះទៅទៀត នឹងមិននាំកូនរបស់គេទៅជួបគ្រូពេទ្យនៅពេលពួកគេឈឺ ឬត្រូវពិនិត្យសុខភាពដើម្បីការពារជំងឺនោះទេ។ ស្ត្រីជាជនអន្តោប្រវេសន៍នឹងព្រងើយកន្តើយអំពីជំងឺនៅក្នុងសុដន់ ទោះបីជាការព្យាបាលទាន់ពេលវេលា អាចធ្វើឱ្យមានភាពខុសគ្នារវាងសេចក្តីស្លាប់ និងការរស់រានមានជីវិត។

ខ្ញុំបានឃើញផលប៉ះពាល់ពីការភ័យខ្លាចនៃការផ្លាស់ប្តូរដ៏មានសក្តានុពលនេះរួចទៅហើយ — យើងឃើញមានមនុស្សចូលមកពិនិត្យជំងឺក្រោយពេល ក្នុងដំណើរការនៃជំងឺ ដោយមានជំនាញ និងកោសិកាមហារីក។ មនុស្សទាំងនេះជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងសហគមន៍របស់យើង - អ្នកជិតខាងរបស់យើង អ្នកដែលធ្វើម្ហូបអាហារ សំអាតផ្ទះ ថែទាំក្មេង ឬមនុស្សវ័យចំណាស់ ។ សុខភាពរបស់ពួកគេ គឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីសុខភាពសង្គមរបស់យើង។

Kyu Rhee, MPP., MD.

អនុប្រធាន, ប្រធាននៃបុគ្គលិកសុខាភិបាលនៃ

IBM*

ក្នុងអាជីពជាគ្រូពេទ្យថែទាំរោគបឋម ខ្ញុំបានព្យាបាលជនអន្តោប្រវេសន៍ជាច្រើនដែលមកពីអាមេរិកឡាទីន អាស៊ីអាគ្នេយ៍ អឺរ៉ុបខាងកើត ដែលបានមកទីនេះដើម្បីស្វែងរកឱកាសសម្រាប់សមាជិកគ្រួសារដែលនឹងក្លាយជាសមាជិកដែលមានប្រយោជន៍ដល់សង្គម។ គុណតម្លៃដែលជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងនេះ បានផ្តល់ដល់សហរដ្ឋអាមេរិក គឺជាកសិករដ៏ជំនាញនៃអត្ថន័យដែលប្រទេសនេះក្លាយជាប្រទេសនៃជនអន្តោប្រវេសន៍ ជាពិសេសនៅពេលជនអន្តោប្រវេសន៍នាំមកនូវការច្នៃប្រឌិត និងភាពចម្រុះរបស់ពួកគេ។

ខ្ញុំបានឃើញភាពខុសគ្នានៃផ្នែកសុខភាពនៅទូទាំងប្រទេស នៅតាមមណ្ឌលសុខភាពជនបទ និងទីក្រុង ដែលអ្នកផ្តល់សេវាសុខភាព ជនអន្តោប្រវេសន៍ប្រើប្រាស់ជាជនចម្រុះជាតិសាសន៍ទាំងអស់ដោយមិនគិតពីលទ្ធភាពក្នុងការបង់ថ្លៃសេវា។ អ្នកផ្តល់សេវាសុខភាព ជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងនោះចូលរួមចំណែកជួយដល់សមាជិកគ្រួសារ និងសហគមន៍អ្នកជម្ងឺរបស់ពួកគេ ចាប់ពីកុមាររហូតដល់មនុស្សចាស់ ពួកគេជួយជំរុញម៉ាស៊ីនរបស់សង្គមអាមេរិក។

នេះគឺជាប្រទេសមួយដែលមានជនអន្តោប្រវេសន៍ភាគច្រើន។ ពួកគេគួរតែទទួលបាននូវធនធានសំខាន់ៗ ដូចជា ការថែទាំសុខភាព ការអប់រំ ការងារ ដើម្បីធានាថាពួកគេអាចចូលរួមចំណែកនៅក្នុងប្រទេសនេះ នឹងផ្តល់ឱកាសសម្រាប់សមាជិកគ្រួសារ និងសហគមន៍របស់ពួកគេផងដែរ។

“ឪពុករបស់ខ្ញុំបានបម្រើការងារជាមន្ត្រីរដ្ឋបាលនៃភ្នាក់ងារសេវាកម្មអន្តោប្រវេសន៍ និងសញ្ជាតិ (INS) ស្ទើរពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយខ្ញុំបានជំងឺជំងឺ ដោយជំងឺថាជនអន្តោប្រវេសន៍បានធ្វើឱ្យប្រទេសយើងកាន់តែរីកចម្រើនខ្លាំងឡើង។ ពួកគេគ្រប់រូបមានសិទ្ធិ និងត្រូវទទួលបានការយកចិត្តទុកដាក់ពីច្បាប់ស្មើគ្នា។ ប្រជាជាតិមួយ (One Nation) គឺជាថ្នាំបន្សាបចំពោះការបំពានសហការចំពោះជនអន្តោប្រវេសន៍ទាំងអស់នេះ។”

Scott Coffin
នាយកប្រតិបត្តិ សម្ព័ន្ធ Alameda សម្រាប់សុខភាព

អង្គការដែលបានចុះបញ្ជី ជាសម្ព័ន្ធភាពតែប៉ុណ្ណោះ

ជនអន្តោប្រវេសន៍ធ្វើឱ្យសេដ្ឋកិច្ចរឹងមាំ

ជនអន្តោប្រវេសន៍ គឺជាផ្នែកមួយនៃដំណោះស្រាយ

ចាប់តាំងពីមុនពេលការបង្កើតសហរដ្ឋអាមេរិក នៅពេលដែលលោក Benjamin Franklin បានស្តីបន្ទោសមកដល់ជនជាតិអាណ្លឺម៉ង់ ដែលបាននាំយកមក បញ្ឈប់ពោះការដាក់អាណានិគមនៅរដ្ឋ ភេនសាលវ៉ានា ក្រុមប្រចាំនៃការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ តែងតែចោទ ប្រកាន់ ថាជនអន្តោប្រវេសន៍ បង្កបញ្ហានានានៅក្នុងប្រទេស។ ជនអន្តោប្រវេសន៍មកពីប្រទេសនានាដែលរស់នៅក្នុង “ពូជសាសន៍ស្បែកខ្មៅ” ដូចជាពីទ្វីបអាហ្វ្រិក អាស៊ី និងអាមេរិកឡាទីន គឺត្រូវបានគេចាត់ទុកថាក្រុមជនដែលគួររំលងចោល ត្រូវបានចោទប្រកាន់ថាជាដើម ហេតុ នៃ ការធ្លាក់ចុះសេដ្ឋកិច្ច និងការដណ្តើមយកការងារពីពលករអាមេរិក។ ការអះអាងបែបនេះ ត្រូវ បានធ្វើឡើងជាបន្តបន្ទាប់ដើម្បីបង្ហាញអំពីភាព ត្រឹមត្រូវនៃការរឹតត្បិតប្រចាំនឹងជនអន្តោប្រវេសន៍នាពេលថ្មីៗនេះ រួមទាំងការបំបែកពីគ្រួសារ ការឃុំឃាំងកុមារ និងការរឹតបន្តឹងផ្សេងទៀតក្នុងស្ថានភាពអមនុស្សធម៌ - ដែលនាំឱ្យមានការស្លាប់ ការនិរទេស ការមិនទទួលបានក្រុមមនុស្សដែលស្វែងរកសិទ្ធិជ្រកកោនគេចចេញពីការរំលោភ សិទ្ធិមនុស្ស

ការបដិសេធនៃការផ្តល់សញ្ញាតិដល់អ្នកដែលមានបំណងចង់មករស់ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកជាកុមារ និងច្បាប់ស្តីពីការគិតថ្លៃ សាធារណៈ។ ប៉ុន្តែការសិក្សាជាច្រើន ដូចជាវិទ្យាស្ថានគោលនយោបាយសេដ្ឋកិច្ច បានច្រានចោលការអះអាងសាមញ្ញៗទាំងនោះ និងបានបង្កលបង្ហាញអំពី បញ្ហាចម្បងដូចខាងក្រោម៖

ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ បញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានចំពោះកម្មករនាសហរដ្ឋអាមេរិកមិនមែនគ្រាន់តែមកពីវត្តមានរបស់ ពលករអន្តោប្រវេសន៍នៅក្នុងទីផ្សារការងារឡើយ ហើយប្រព័ន្ធអន្តោប្រវេសន៍បច្ចុប្បន្នរបស់អាមេរិក គឺមិនមានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ពលករទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រព័ន្ធនេះផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់ក្រុមនិយោជិក ដែលកេងប្រវ័ញ្ចពីស្ថានភាពជនអន្តោប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ និងក្រុមអ្នកធ្វើការរយៈពេលខ្លី ដែលមានការអនុញ្ញាត តាមរយៈក្របខណ្ឌច្បាប់ដែលដាក់សម្ពាធលើប្រាក់ឈ្នួល និងពុំបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់ពលករក្នុងការពង្រឹងសិទ្ធិការងាររបស់ពួកគេ និងការទទួលខុសត្រូវរបស់និយោជកឡើយ។ ការធ្វើបែបនេះបានបង្កផលប៉ះពាល់ដល់ទាំងជនអន្តោប្រវេសន៍ និងពលករអាមេរិក - ពលរដ្ឋ និងអ្នករស់នៅអចិន្ត្រៃយ៍ស្របច្បាប់ដែលធ្វើការជាមួយពួកគេ។

គោលនយោបាយ និងច្បាប់នានា អាចធ្វើការកែទម្រង់ប្រព័ន្ធអន្តោប្រវេសន៍សហរដ្ឋអាមេរិកតាមរយៈការផ្តល់សិទ្ធិរស់នៅអចិន្ត្រៃយ៍ ស្របច្បាប់ដល់ជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលគ្មានការអនុញ្ញាតបច្ចុប្បន្ន ការកែប្រែច្បាប់ស្តីពីកម្មវិធីទីផ្សារការងាររបបណ្តោះអាសន្ន ការអនុម័តការការពារថ្មីពីការវាយប្រហារលើពលករចំណាកស្រុក ការអនុម័តបរិក្ខារបន្ថែមសម្រាប់ការអនុវត្តស្តង់ដារការងារ និងហាមឃាត់ដាច់អចិន្ត្រៃយ៍លើនិយោជិកពីការផ្តល់ពលករតាមរយៈកម្មវិធីទីផ្សារការងាររបបណ្តោះអាសន្ន ប្រសិនបើពួកគេបានរំលោភច្បាប់អន្តោប្រវេសន៍ បច្ចុប្បន្នការងារ។ [1]

ព័ត៌មានពិតអំពីពលករចំណាកស្រុក បានបង្ហាញពីអត្ថប្រយោជន៍ដែលជនអន្តោប្រវេសន៍ផ្តល់ដល់សង្គម។ ពួកគេផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សង្គមទាំងមូល ក៏ដូចជាកម្មករអាមេរិក។

១។ **សេដ្ឋកិច្ចទាំងមូល និងកម្មករអាមេរិកទាំងអស់ បានរងការលិចលង់ដោយសារប្រព័ន្ធអន្តោប្រវេសន៍បច្ចុប្បន្ន និងក្របខណ្ឌច្បាប់**
ដែលដាក់សម្ពាធលើប្រាក់ឈ្នួល ហើយគិតតែពីប្រយោជន៍ក្រុមនិយោជិត ដែលកេងប្រវ័ញ្ចពីឋានៈជនអន្តោប្រវេសន៍របស់ជនអន្តោប្រវេសន៍ខុសច្បាប់ និងអ្នកធ្វើការរយៈពេលខ្លី។ [42]

២។ **ជនអន្តោប្រវេសន៍ គឺជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់នៃហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធការងាររបស់សហរដ្ឋអាមេរិក**ដែលជារឿយៗការងារដែលជនជាតិអាមេរិកពុំចង់ធ្វើ រួមមាន៖ ការងារផ្នែកសេវាកម្ម (ជនបរទេសមានចំនួន 32.5% ចំណែកឯជនដើមកំណើតអាមេរិកមានត្រឹមតែ 15.9%) រួមមាន សេវាកម្មគាំពារសុខាភិបាល សេវាកម្មការពារ ការរៀបចំអាហារ និងការបម្រើ សេវាកម្ម សម្អាតអគារនិងផ្ទះ និងសេវាថែទាំលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួន។ ការងារសំខាន់ៗរបស់ពលករដែលកើតនៅបរទេស រួមមាន ៖ អ្នកយាមរូ អ្នកចម្អិនអាហារ អ្នកបើកបរ គិលានុបដ្ឋាយិកា អ្នកគិតលុយ និងកម្មករផ្នែកកសិកម្ម។ [43]

៣។ **ជនអន្តោប្រវេសន៍ប្រមាណ ១៥ ភាគរយ ប្រហាក់ប្រហែលនឹងកម្មករដែលកើតនៅសហរដ្ឋអាមេរិក តម្រូវឱ្យធ្វើការលើសម៉ោងការងារ** ដែលបានកំណត់ គឺនៅចន្លោះម៉ោង ៨ ល្ងាចដល់ ៦ ព្រឹក នៅថ្ងៃធ្វើការ និងរាល់ថ្ងៃចុងសប្តាហ៍។ [44]

៤។ **ជនអន្តោប្រវេសន៍ដែលមានការអប់រំ - ប្រមាណ ៨៣% ដែលទើបបានមកដល់សហរដ្ឋអាមេរិកនិងស្ថិតក្នុងអាយុធ្វើការងារ**
បានបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ ដែលមានការកើនឡើងពី ៥៣% ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩០ ហើយបច្ចុប្បន្ននេះ គឺមានចំនួនប្រហាក់ប្រហែលនឹង ចំនួនប្រជាជនដែលកើតនៅសហរដ្ឋអាមេរិកដែលមានចំនួន ៧៩%។ [45]

៥។ **កុមារារបស់ជនអន្តោប្រវេសន៍ - ជំនាន់ទី២ គឺស្ថិតក្នុងចំណោមក្រុមប្រជាជនដែលបានរួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់ដល់សេដ្ឋកិច្ច និងសារពើពន្ធនៅក្នុងចំណោមចំនួនប្រជាជនទាំងអស់។** ការចាត់ប្រមាណអំពីដល់ប៉ះពាល់សារពើពន្ធរយៈពេលវែងរបស់ជនអន្តោប្រវេសន៍ និងកូនចៅរបស់ពួកគេ គឺអាចនឹងមានភាពវិជ្ជមាន ប្រសិនបើតួនាទីរបស់ពួកគេក្នុងការជំរុញកំណើនកម្លាំងពលកម្ម និងរួមចំណែកដល់ការច្នៃប្រឌិត និងសកម្មភាពសហគ្រិន ត្រូវបានយកមកពិចារណា។ [46]

៦។ **បើមិនមែនដោយសារជនអន្តោប្រវេសន៍ទេ កម្លាំងពលកម្មរបស់សហរដ្ឋអាមេរិកនឹងថយចុះ** ហើយរដ្ឋាភិបាលសហព័ន្ធនឹងមាន ឱនភាពដ៏ធំសម្រាប់កម្មវិធីនានាដូចជា សន្តិសុខសង្គមដែលមិនមានថវិកាចំណូលគ្រប់គ្រាន់ពីកម្មករនិយោជិត ដើម្បីគាំទ្រដល់ប្រជាជនវ័យចំណាស់ ធ្វើឱ្យកំណើនសេដ្ឋកិច្ចធ្លាក់ចុះ នេះបើតាមមជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវ ភិវ។ [47]

៧។ **ការងាររហូតដល់ 17,700 អាចចាត់បង់នៅក្នុងរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា** ដែលបណ្តាលឱ្យមានការកាត់បន្ថយប្រាក់ចំណូល និងចំណូលពន្ធលើការលក់ ប្រសិនបើច្បាប់ស្តីពីថ្លៃសាធារណៈដែលបានស្នើត្រូវបានចូលជាធរមានដូចដែលបានរៀបរាប់។ [48]